

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 368

11 de juliol de 2012

Comissió d'Economia, Finances i Pressupost

Presidència de l'H. Sr. Antoni Fernández Teixidó

Sessió núm. 20

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre els mecanismes de supervisió i control dels coeficients de capitalització i la situació financera de les seccions de crèdit (tram. 311-01119/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre la liquiditat de la tresoreria de la Generalitat en data del 20 de desembre de 2011 (tram. 311-01509/09) p. 8

Preguntes

al Govern acumulades relatives al macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02438/09, 311-02442/09 i 311-02457/09 a 311-02463/09) p. 9

Preguntes

al Govern acumulades relatives al macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02439/09, 311-02449/09, 311-02452/09, 311-02454/09, 311-02464/09 i 311-02465/09) p. 10

Preguntes

al Govern acumulades relatives als projectes de construcció de complexos turístics (tram. 311-02440/09, 311-02453/09, 311-02455/09 i 311-02456/09) p. 12

Preguntes

al Govern acumulades relatives als treballadors del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02441/09, 311-02450/09, 311-02451/09 i 311-02466/09) p. 13

Preguntes

al Govern acumulades relatives a les modificacions legislatives per a la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02443/09, 311-02444/09 i 311-02445/09) p. 13

Preguntes

al Govern acumulades relatives a l'impacte ambiental, energètic i paisatgístic que comportaria la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02446/09, 311-02447/09 i 311-02448/09) p. 14

Preguntes

al Govern acumulades (tram. 311-02625/09, 311-02626/09 i 311-02628/09 a 311-02634/09) p. 15

Sessions informatives

acumulades amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre la balança fiscal de Catalunya (tram. 355-00100/09, 355-00113/09 i 355-00114/09) p. 17

→

Proposició de llei

de publicació de les balances fiscals (elaboració del dictamen) (tram. 202-00058/09) p. 32

Proposició de llei

de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, i de modificació de l'article 1 del Decret legislatiu 2/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana (nomenament de la ponència) (tram. 202-00025/09) p. 34

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 20

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i tretze minuts. Presideix Antoni Fernández Teixidó, acompanyat de la vicepresidenta, Montserrat Capdevila Tatché, i del secretari, Joan Maria Sardà i Padrell. Assisteix la Mesa el lletrat Fernando Domínguez García.

Hi són presents els diputats Elisabeth Abad i Giralt, Ferran Falcó i Isern, Lluís Guinó i Subirós, M. Mercè Jou i Torras, Josep Maria Llop i Rigol, Montserrat Ribera i Puig i Maria Senserrich i Guitart, pel G. P. de Convergència i Unió; Jaume Collboni Cuadrado, Roberto E. Labandera Ganachipi i Josep M. Sabaté Guasch, pel G. P. Socialista; Pedro Chumillas Zurilla i Sonia Esplugas González, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Boada Masoliver i Jaume Bosch i Mestres, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Pere Aragonès i García, Sergi de los Ríos i Martínez i Anna Simó i Castelló, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Jordi Cañas Pérez, pel S. P. Ciutadans.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Economia i Co-neixement, Andreu Mas-Colell.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre els mecanismes de supervisió i control dels coeficients de capitalització i la situació financera de les seccions de crèdit (tram. 311-01119/09). Jordi Cañas Pérez, del Grup Mixt. Substanciació (text presentat: BOPC 237, 54).

2. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la liquiditat de la tresoreria de la Generalitat en data del 20 de desembre de 2011 (tram. 311-01509/09). Jordi Cañas Pérez, del Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació (text presentat: BOPC 237, 108).

3. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre les dates previstes d'inici de construcció i de posada en funcionament del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02438/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 74).

4. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la repercussió del macrocomplex de lleure Las Vegas sobre l'economia (tram. 311-02439/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 75).

5. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre el volum d'inversió que comportaria la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02440/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 75).

6. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre els llocs de treball que es podrien crear amb la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02441/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 75).

7. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre l'emplaçament del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02442/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 75).

8. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre les modificacions legislatives que comportaria la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02443/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 76).

9. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la modificació de la legislació catalana per a fer possible la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02444/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 76).

10. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la modificació de la normativa estatal per part del Govern de l'Estat per a afavorir la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02445/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 76).

11. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre l'impacte ambiental que comportaria la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02446/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 77).

12. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre l'impacte energètic que comportaria la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02447/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 77).

13. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre l'impacte paisatgístic que comportaria la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02448/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 77).

14. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre l'efecte positiu que podria tenir l'associació de la marca Catalunya amb el macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02449/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 78).

15. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre l'inici de la construcció i les previsions de l'ocupabilitat creada durant el primer any pel macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02450/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 78).

16. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre el perfil professional dels treballadors del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02451/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 78).

17. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre l'impacte en l'economia catalana del projecte del macrocomplex de lleure Las Vegas amb relació a altres que han estat anunciats (tram. 311-02452/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 79).

18. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre quin dels projectes de construcció d'un complex turístic d'estil Las Vegas seria més avantatjós (tram. 311-02453/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 79).

19. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre l'espai ocupat pel complex turístic familiar dins el projecte del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02454/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 79).

20. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre les diferències entre els projectes de construcció d'un complex turístic com el macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02455/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 80).

21. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la compatibilitat i la complementarietat dels projectes de complexos turístics d'estil Las Vegas (tram. 311-02456/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 80).

22. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre els emplaçaments per a la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas i dos projectes més (tram. 311-02457/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 80).

23. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre les negociacions amb el grup Las Vegas Sands Corporation per a l'emplaçament a Catalunya d'un macrocomplex de lleure (tram. 311-02458/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 81).

24. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre els municipis on es troben els sectors o polígons urbanístics que han estat oferts als promotors del projecte del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02459/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 81).

25. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre els contactes amb els ajuntaments afectats abans de fer l'oferta als promotors del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02460/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 81).

26. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre l'oferta de terrenys públics als promotors del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02461/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 82).

27. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre els terrenys afectats per l'oferta als promotors del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02462/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 82).

28. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre els canvis en els ordenaments urbanístics dels municipis inclosos en l'oferta als promotors del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02463/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 82).

29. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre l'oferta d'ajuts públics al projecte del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02464/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 83).

30. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la fiscalitat del projecte del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02465/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 83).

31. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre el suport ofert amb relació als llocs de treball del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02466/09). Anna Simó i Castelló, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació (text presentat: BOPC 288, 83).

32. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre l'eliminació de l'exempció de taxes pels serveis prestats pels mossos d'esquadra en competicions esportives sense ànim de lucre (tram. 311-02625/09). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació (text presentat: BOPC 308, 105).

33. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre el motius pels quals el secretari general de l'Esport no estava informat de la modificació de les taxes sobre les competicions esportives (tram. 311-02626/09). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació (text presentat: BOPC 308, 106).

34. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre les responsabilitats polítiques pels perjudicis causats a les entitats i federacions esportives per la supressió de l'exempció de la taxa que s'aplica pels serveis dels mossos d'esquadra (tram. 311-02628/09). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació (text presentat: BOPC 308, 106).

35. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la solució als problemes causats per la modificació de la taxa que s'aplica pels serveis dels mossos d'esquadra (tram. 311-02629/09). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació (text presentat: BOPC 308, 107).

36. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la informació donada a les federacions esportives amb relació a la modificació de les taxes sobre les competicions esportives (tram. 311-02630/09). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació (text presentat: BOPC 308, 107).

37. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la informació donada a la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis amb relació a la modificació de les taxes sobre les competicions esportives organitzades pels ajuntaments (tram. 311-02631/09). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació (text presentat: BOPC 308, 107).

38. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre les mesures per a evitar que les entitats esportives i els ens locals hagin de pagar la taxa que s'aplica pels serveis dels mossos d'esquadra en competicions sense ànim de lucre (tram. 311-02632/09). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació (text presentat: BOPC 308, 107).

39. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre la recaptació pels serveis dels mossos d'esquadra a l'abril del 2012 (tram. 311-02633/09). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació (text presentat: BOPC 308, 108).

40. Pregunta al Govern a respondre oralment en comissió sobre les entitats o administracions que han pagat la taxa pels serveis dels mossos d'esquadra en proves esportives a l'abril del 2012 (tram. 311-02634/09). Jaume Bosch i Mestres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació (text presentat: BOPC 308, 108).

41. Sessió informativa de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre l'actualització de la balança fiscal de Catalunya amb l'Administració de l'Estat (tram. 355-00100/09). Conseller del Departament d'Economia i Coneixement. Sessió informativa.

42. Sessió informativa de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre l'actualització de la balança fiscal de

Catalunya amb l'Administració central del període 2006-2009 (tram. 355-00113/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Sessió informativa.

43. Sessió informativa de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre els resultats de la balança fiscal de Catalunya amb el sector públic central del 2006 al 2009 (tram. 355-00114/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Sessió informativa.

44. Proposició de llei de publicació de les balances fiscals (tram. 202-00058/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Elaboració del dictamen (text presentat: BOPC 120, 21).

45. Proposició de llei de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, i de modificació de l'article 1 del Decret legislatiu 2/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana (tram. 202-00025/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb quinze altres diputats del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Nomenament de la ponència que ha d'elaborar l'informe (text presentat: BOPC 37, 10).

El president

Començarem els treballs de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost abordant l'ordre del dia, que és un conjunt de preguntes formulades al Govern, en nom del qual respondrà el conseller Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement, al qual donem, conseller, la benvinguda als treballs de la comissió.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies.

El president

És un plaer tenir-lo aquí, al capdavant del seu equip, una altra vegada, complint, doncs, amb les responsabilitats i les obligacions del Govern respecte a les activitats d'aquest Parlament i d'aquesta comissió en concret.

Volem saludar també la secretària general d'Economia i Finances, la senyora Arderiu –sigui, senyora Arderiu, també molt benvinguda– i els membres de l'equip que acompanyen el conseller: el senyor Lluís Franco, director de l'Agència Tributària de Catalunya; el senyor Albert Carné, cap del Gabinet del conseller; la senyora Elsa Artadi, assessora del conseller, i la senyora Ester Obach, subdirectora general d'Estudis i Projectes de la Direcció General d'Afers Econòmics. Siguin tots i totes molt benvinguts als treballs d'aquesta comissió.

Si els sembla, conseller, i sense més dilació, començarem amb la formulació de les preguntes. I començarem per les preguntes formulades pel subgrup parlamentari del Mixt, en nom del qual el senyor Jordi Cañas prendrà la paraula. *(Joan Boada Masoliver demana per parlar.)* Sí, disculpi'm, diputat Boada, no l'havia vist.

Joan Boada Masoliver

Perdoni, senyor president, era per fer un aclariment abans de començar el tema de les preguntes.

Ens ha fet arribar una proposta de minuts per a cada grup parlamentari i quan parla del nombre de minuts vol dir el nombre de minuts del grup, no del grup i el..., no? *(Pausa.)* O sigui, quan diu: «Iniciativa - EUiA té quinze minuts», té quinze minuts per fer les preguntes i el conseller tindrà els que cregui convenient, no? *(Pausa.)* Si el grup parlamentari... *(Veus de fons.)* Sí, però si el grup parlamentari... *(Veus de fons.)* Sí, li ho acabaré d'explicar: si el grup parlamentari té nou preguntes concretes, i les preguntes són les mateixes que el règim normal, són dos minuts i mig. Dos minuts i mig per nou... Multipliquin-ho. Llavors, o sigui, si ho deixem a quinze..., ja em sembla bé, que ho reduïm una mica, però els quinze els té el grup, no quinze el grup i el conseller, perquè llavors per al grup són set i mig. *(Veus de fons.)* No, no; no entenc el procediment...

El president

Diputat...

Joan Boada Masoliver

...aquest, és nou.

El president

Diputat, té vostè raó –té vostè raó, diputat. Però havíem agrupat aquestes preguntes en funció dels grups parlamentaris i del conjunt de les preguntes amb un objectiu, diputat Boada: que es poguessin formular, precisament, les preguntes del seu grup parlamentari.

Si hi apliquem aquest mateix criteri, i per l'ordre que han estat formulades les preguntes, potser el conjunt de les seves preguntes no hi cabrien, en aquesta sessió, perquè la compareixença del conseller està restringida a una hora per al torn de preguntes.

Si a vostè li sembla bé, podem procedir a ajustar les preguntes que càpiguen en el torn que cregui oportú; però, clar, no ens hi cabrien totes. Diputat Boada, o bé busca una fórmula més d'entesa, que vostè pugui restringir el temps –sempre que vostè ho cregui convenient, perquè és dret del grup parlamentari, en això, prendre la seva decisió...

Joan Boada Masoliver

Sí...

El president

Què suggereix, diputat?

Joan Boada Masoliver

No, el que entenia com una novetat era que era una hora per a preguntes i una hora per a sessió informativa.

El president

Exacte.

Joan Boada Masoliver

Així, això és la...

El president

Així es manté...

Joan Boada Masoliver

Aquesta és una altra novetat. *(Veus de fons.)* No? No, no és una novetat. *(Veus de fons.)* Bé, perdoni, és una novetat per a mi, en tot cas, doncs, veig; perquè si ningú, cap grup parlamentari ho entén també com una novetat, deu ser-ho únicament per a mi, que hi hagi aquesta normativa, que jo la descono perquè no l'havíem utilitzat en cap altra comissió. Però aquí, si s'utilitza, i tots els grups parlamentaris...

El president

Diputat Boada, però... Escolti'm, li'n podem donar totes les explicacions que calguin. Respecte a les preguntes, utilitzem el mateix criteri que utilitzem al Ple: el conseller respon per una hora; com més temps utilitzen per a les preguntes els grups parlamentaris, menys preguntes podem abordar.

Ens ha semblat que, per la unitat temàtica de les preguntes formulades, podríem donar entrada a les preguntes formulades per Ciutadans, Esquerra Republicana de Catalunya i pel seu grup parlamentari –és el que ens semblava–, perquè hi càpiguen totes i perquè les pugui contestar, com diu el Reglament, en una hora. Si vostè, de totes maneres, creu que li falten minuts, ajustarem les preguntes perquè estiguem dins d'una hora i quedin vives les preguntes que creu que vostè no pot formular.

I respecte a l'altra qüestió, és: el conseller té un temps per a la seva intervenció i els grups parlamentaris tenen el temps que hem fixat sempre per a les intervencions, tenint en compte...

El lletrat

Però les preguntes, meitat i meitat...

El president

No, no, perdoni'm –perdoni'm–, estem parlant ara del segon torn, lletrat. *(Veus de fons.)* El segon torn és: intervé el conseller, intervenen els grups parlamentaris; respon el conseller, responen els grups parlamentaris. Com sempre. No hi ha cap novetat en aquest sentit.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president.

El president

Vostè ens dirà, a mesura que vagi avançant...

Joan Boada Masoliver

Una vegada fet l'aclariment, em sembla correcte el que vostès han proposat –els quinze minuts– i ens adequarem a aquests quinze minuts. I, com que sempre vostè és flexible, veurem com ho solucionem.

El president

Doncs, li agraeixo molt la seva comprensió, diputat; molt amable.

Pregunta

al Govern sobre els mecanismes de supervisió i control dels coeficients de capitalització i la situació financera de les seccions de crèdit (tram. 311-01119/09)

Doncs, comencem. I comencem amb les dues primeres preguntes, diputat Cañas, que entenc que vostè agrupa...

Jordi Cañas Pérez

No. No, no.

El president

No? Les separa? (*Veus de fons.*) Em sembla correcte. Doncs, té vostè per formular la primera pregunta, diputat, la paraula.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Simplemente para que conste en acta: soy el portavoz del Subgrupo Parlamentario Ciudadanos, que está dentro del Grupo Mixto. Lo digo porque, si no, no se entiende. O sí.

Bueno, la primera pregunta. Primero, manifestar que esta pregunta entró el 5 de diciembre de 2011 y estamos a mediados de julio de 2012; por tanto, una vez más, señalar y denunciar la falta de control parlamentario que desde esta comisión se puede ejercer cuando se dilata siete meses la contestación de una pregunta parlamentaria al Govern, algo que es inaudito en una democracia moderna y que quiera, en ese caso, dar respuesta a peticiones de los ciudadanos, peticiones que vienen en relación con temas como este.

Como ustedes sabrán, el pasado diciembre se comunicó públicamente la quiebra de la cooperativa agrícola de L'Aldea, una situación que ha llevado a la pérdida de los ahorros a cerca de tres mil socios impositores de esta cooperativa. Había unas declaraciones del pasado día 2 de julio del portavoz de los afectados, señor Gas, diciendo: «Ha fallado el control y la gestión por parte de la cooperativa, pero también ha fallado la Generalitat en el control y la fiscalización.» Y son palabras muy ciertas, porque la Generalitat de Catalunya, y en concreto el Departamento de Economía, es responsa-

ble de la supervisión y el control de los coeficientes de capitalización financiera de las secciones de crédito, algo que obviamente no se realizó correctamente, en vista de la situación que vive en la actualidad, a día de hoy, la cooperativa de L'Aldea y especialmente sus socios impositores, que, como he dicho anteriormente, han perdido cerca de 5 millones de euros.

Por ello formulamos estas preguntas a la consejería y al señor Mas-Colell, y las voy a leer. Primera: ¿cuál es la valoración del Departament d'Economia sobre el funcionamiento de los mecanismos de supervisión y control de los coeficientes de capitalización dependientes del mismo sobre la sección de crédito de la cooperativa de L'Aldea?

La segunda: ¿cuál es la situación financiera actual de las secciones de crédito actualmente en funcionamiento en Cataluña?

La tercera: ¿qué medidas tiene previsto adoptar el Departament d'Economia con relación a la situación actual de las secciones de crédito de las cooperativas agrícolas de Cataluña para salvaguardar los intereses de los socios, dado que dichas entidades no están reguladas ni supervisadas por el Banco de España, ni los ahorros de sus socios están protegidos por el Fondo de garantía de depósitos? Aunque sí –aunque sí– dichas entidades están supervisadas y controladas teóricamente por el Departamento de Economía.

El president

Diputat Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Y finalmente...

El president

...ha exhaurit el seu temps. Si li queda només l'última pregunta...

Jordi Cañas Pérez

Sí, sí, la última...

El president

Li ho agrairé.

Jordi Cañas Pérez

Y conocer si el Departamento de Economía tiene en sus actuaciones actuales o futuras la intención de proyectar la creación de una gran caja rural de Cataluña a partir de la integración de las secciones de crédito existentes en las cooperativas agrarias catalanas.

Gracias, presidente, por su generosidad.

El president

Moltes gràcies. Diputat Cañas –abans que el conseller intervingui– i tots els diputats, recordin que cada dipu-

tat té dos minuts i mig –el mateix temps que té el Govern–, i vostès el poden utilitzar en dos torns: podria, diputat, formular succintament la seva pregunta i li restaria el temps que li resta per contestar al conseller...

Jordi Cañas Pérez

Presidente...

El president

Vostè l'ha exhaurit tot, però que ho sàpiguen tots els diputats i diputades a l'hora de la intervenció. Conseller Mas-Colell, és el seu torn.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyor diputat. Permeti'm donar-li compte de les activitats d'inspecció realitzades; en aquest cas, corresponen al Govern anterior, que va fer la feina que li tocava fer.

En una inspecció realitzada l'any 2007, amb dades comptables de 30 de desembre, es va detectar que aquesta cooperativa incomplia el que disposen els articles 5.1 de la Llei 6/98, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit i de les cooperatives, i 5.2 del Decret 280/2003, del 4 de novembre. I per resolució, del 14 d'octubre de 2008, de la Direcció General de Política Financera i Assegurances es requerí a la cooperativa la seva esmena i, alhora, s'obrí expedient sancionador per aquests i altres incompliments. L'entitat va presentar recurs d'alçada a l'esmentada resolució i, un cop resolt aquest, per resolució del conseller d'Economia i Finances del 12 de febrer de 2009, l'entitat es va comprometre al compliment de l'esmentat coeficient.

En les auditories de comptes de l'entitat a 31 de desembre de 2009 i 2010, realitzades per la firma BDO Auditores, no s'inclou cap reserva referent a l'incompliment d'aquest coeficient. No obstant això, en l'informe complementari de l'auditoria de comptes del 2010 s'informa que el coeficient és del 43 per cent. Malgrat això, des d'un punt de vista estrictament tècnic no es pot inferir que l'incompliment citat hagi estat la causa dels greus problemes d'illiquiditat posats de manifest en la secció de crèdit de l'Aldea, sinó que aquests es generaren per una manca de previsió de tresoreria i per una manca de rendibilitat de les seves inversions.

Vull també precisar –perquè les paraules tenen valor– que la secció de crèdit de l'Aldea no va estar en fallida el mes de desembre –ara està en concurs de creditors–, i de moment els seus dipositants no han perdut els seus estalvis, i tots confiem que aquests estalvis es puguin arribar a salvar.

Pel que fa...

El president

Gràcies, senyor conseller, per la seva intervenció.

Pregunta

al Govern sobre la liquiditat de la tresoreria de la Generalitat en data del 20 de desembre de 2011 (tram. 311-01509/09)

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és una pregunta formulada pel senyor Jordi Cañas en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans. Diputat Cañas, té vostè la paraula.

Jordi Cañas Pérez

Iré muy rápido, presidente. ¿Cuál era la liquidez de la tesorería del Govern de la Generalitat a fecha 20 diciembre 2011, cuando se anunció el Decreto ley 4/2011, de necesidades financieras del sector público en prórroga presupuestaria?

El president

Moltes gràcies, diputat. Senyor conseller, és el seu torn.

El conseller d'Economia i Coneixement

La liquiditat a 19 de desembre de 2011 era: saldos en comptes de tresoreria, 2.500.323,28; pòlisses de crèdit disponible, 298.310.366,00.

El president

Gràcies, senyor conseller, per la seva intervenció. Li resten, diputat Cañas, dos minuts, divuit segons per a la seva intervenció; té vostè la paraula.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Gracias, *conseller*. Bueno, es bueno saberlo, porque entonces a lo mejor es posible creerse –cosa que yo no hago– que lo que usted comentó había sido el motivo por el cual se produjo la deducción de IRPF correspondiente a la paga de esta Navidad a los funcionarios, una paga que todavía no habían cobrado –un hecho como mínimo sorprendente–: cuatrocientos o seiscientos euros, dejaron de ingresar. Bueno, se dejaron retenidos a estos trabajadores cuando no habían cobrado la paga.

Según usted, eran motivos informáticos y fiscales aquellos que habían llevado a esta situación. Y asumía usted el error de comunicación: el error de comunicación de hacer una retención de una paga no abonada. Hombre, yo no sé si con los importes que usted ha comentado de liquidez de la Generalitat se podía hacer frente a las pagas; puede ser.

Yo creo que realmente el motivo por el cual se produjo este «error informático» o «fiscal» era que simplemente no tenían ustedes tesorería suficiente como para hacer frente a los pagos, algo que nunca llegaron a comunicar. No sé si eso es una parte del error de comunicación. Sería bueno que, en vez de errores de comunicación, comunicásemos correctamente; es decir, asumiésemos la situación y asumiésemos que en este caso se produjo una situación que es absolutamente intolerable, que es que un gobierno hace una retención del IRPF de unas

pagas no abonadas, mermando el poder adquisitivo y los derechos, en este caso laborales, de unos trabajadores que están permanentemente perseguidos por sus decisiones de recortes en sus derechos.

Este Gobierno ha adoptado de una forma habitual el error como una forma de justificación de su incapacidad de previsión de los pagos, probablemente porque no tenga suficientes ingresos y probablemente porque, como usted anunció con anterioridad, ustedes pensaban que la podían pagar, la paga, pero al final no pudieron. 7 de octubre de 2011: «El Gobierno garantiza la paga extra de Navidad a los funcionarios.» Usted se acuerda, ¿no?, cuando –igual, también, a causa de un error de comunicación– estaban permanentemente filtrando que a lo mejor podía haber problemas para pagar no solo las pagas, sino las nóminas.

El president

Diputat Cañas, hauria d'acabar.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidente. Por lo tanto, me gustaría que este Gobierno asumiese la realidad, dijese que había sido un problema, o *fue* un problema de tesorería, y no un problema informático y mucho menos fiscal.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, diputat Cañas, per la seva intervenció. Senyor conseller, és el seu torn.

El conseller d'Economia i Coneixement

Jo crec que vostè no recorda aquells dies i li recomano que els recordi bé, que vagi a les hemeroteques, etcètera.

Per descomptat, que era un problema de tesoreria; això es va dir en aquell moment i ja està. Tenim problemes de tesoreria constantment. No, la intenció no era retenir més del que s'havia de retenir; aquí va haver-hi un element, efectivament, d'error informàtic. Però el rerefons de tot és que, efectivament, la Generalitat de Catalunya està sotmesa a una tensió de tesoreria constant. I si el mes de desembre al final va acabar satisfactòriament va ser només perquè el senyor Draghi va fer la injecció massiva –el *quantitative easing*– de diners, al voltant del 20 i escaig de desembre. Així és la vida. I li asseguro, senyor Cañas, que si vostè vol fer sang amb la Generalitat, també en farà aviat amb l'Estat. De problemes de tesoreria..., avui en dia estan molt generalitzats, malauradament.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, per la seva intervenció.

Preguntes

al Govern acumulades relatives al macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02438/09, 311-02442/09 i 311-02457/09 a 311-02463/09)

Ara entrem al bloc de preguntes formulades entorn del macrocomplex de lleure Las Vegas pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Diputada Simó, jo tinc agrupada aquí en sis blocs la seva intervenció. I li suggereixo que, com que el seu grup parlamentari tenia interès a dedicar més estona al segon bloc, podem dividir-ho: quatre, deu, quatre, quatre, quatre i quatre; quatre minuts, que voldria dir els dos i dos, i dedicar al segon bloc..., que vostè hi pugui tenir una intervenció de molt més abast. Li sembla correcte? (*Pausa.*) Qualsevolga alternativa que hi vulgui plantejar, aquesta presidència està oberta a reconsiderar-ho; era per...

Anna Simó i Castelló

Intentarem gestionar aquestes vint-i-vuit preguntes. Per això n'hem fet una agrupació temàtica, també per facilitar al conseller la resposta. Espero haver-li facilitat la feina, conseller, passant-li-ho per escrit. La hi han facilitat, l'agrupació? (*Pausa.*) Sí? Doncs, intentaré..., farem el que podrem, president.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té vostè la paraula.

Anna Simó i Castelló

En primer lloc, saludar el conseller i tot l'equip que l'acompanya.

La primera agrupació és sobre la posada en funcionament, l'inici de les obres –quan?, fase per fase–, l'emplaçament, les ubicacions alternatives que hi ha i també els altres dos projectes que va anunciar el conseller Mena que s'estaven parlant, i l'estat de negociacions i possibilitats reals d'instal·lació. I dono per formulades les preguntes de la 24 a la 28, sobre els terrenys, avisos, polígons, expropiacions, etcètera, conseller. Perquè el seu departament –i li ho hem formulat a vostè– és sobre el qual han pivotat, juntament amb Territori i Sostenibilitat, fins al moment les negociacions.

I hi ha tantes preguntes sense resposta, per no dir gairebé totes, que pensem que vostè ens podrà posar llum en aquesta foscor que hi ha sobre aquest projecte.

El president

Moltes gràcies, diputada, per la seva intervenció. Senyor conseller... (*Veus de fons.*) Té vostè dos minuts, en aquest bloc té dos minuts. Però ha de saber que a la diputada Anna Simó li resta encara un minut, catorze segons i pot contestar a la seva intervenció. Doncs, ha d'administrar vostè el temps com cregui oportú.

El conseller d'Economia i Coneixement

Jo també tinc moltes preguntes a les quals no tinc resposta, però a alguna sí. Motivacionals, primer. Pregunta 1: si algú truca a la porta per fer preguntes entorn d'una possibilitat d'inversió considerable, se l'ha d'atendre? Sí o no? El Govern anterior el va atendre; nosaltres també. Seria irresponsable no fer-ho.

Segona: si aquesta inversió és en l'àmbit del turisme, que és una de les indústries principals de Catalunya, aquesta resposta queda reforçada? Sí o no? Resposta: sí, queda reforçada; hem de cuidar la salut i la fortalesa de la indústria del turisme a Catalunya.

Tercera: si hi ha una realitat competitiva, que en aquest cas és amb l'esforç d'una altra comunitat autònoma, començant per darrere de Catalunya, per depassar Catalunya en la indústria del turisme, això reforça que s'hagi de considerar seriosament aquesta trucada a la porta? Resposta: sí.

Tot el que ha passat fins ara és una prenegociació. Aquesta prenegociació pot o no pot portar en les setmanes que vindran a una expressió d'interès per part d'aquest inversor per una de les dues opcions a les quals ha trucat a la porta a Espanya. Si és el cas que és Barcelona, llavors començarà la negociació de veritat.

I, per tant, de totes les coses que m'ha preguntat, li puc confirmar que, si comença una negociació, es focalitzarà, efectivament, en terrenys en el Baix Llobregat, amb una inversió en tres fases; tot el que més o menys ja és conegut ara. Però serà un procés de negociació que implicarà moltes coses, que implicarà processos legislatius i dels quals vostè sabrà molt.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Diputada Simó, li resta a vostè un minut i catorze segons.

Anna Simó i Castelló

Conseller, estic molt agraïda que em digui que en sabré molt, dels processos legislatius, perquè a hores d'ara no en sabem res de res de res.

Jo no he formulat preguntes sobre si era necessari o no atendre'ls; crec que és de cortesia, i els catalans destaquem per la nostra cortesia. Al que jo em referia és a atendre les seves demandes.

I, per tant, ressituo: en aquest context de prenegociació, què és el que s'ha parlat d'entrada en funcionament? I en quin estat de prenegociació s'està? I en aquesta prenegociació –és a dir, no-negociació en què s'està ara–, s'està parlant ja de condicions sobre l'emplaçament als terrenys i si el Govern de la Generalitat ha ofert de tramitar ell, a càrrec del seus recursos, els expedients d'expropiació de terrenys privats, per exemple? O s'ha parlat amb els municipis dels terrenys oferts del Baix Llobregat –per tant, abans d'ofertar–? I quina resposta ha estat la d'aquests municipis? Aquestes són les preguntes que a nosaltres ens amoïnen en aquest moment de prenegociació.

Sobre qüestió turística... si de cas, m'hi referiré en la segona agrupació de preguntes, que versen sobre la qüestió econòmica, l'impacte econòmic i turístic, i els ajuts i bonificacions públiques.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Preguntes

al Govern acumulades relatives al macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02439/09, 311-02449/09, 311-02452/09, 311-02454/09, 311-02464/09 i 311-02465/09)

Entrem a la segona agrupació i correspon a les preguntes 4, 17, 19, 29 i 30. I en aquesta hem formulat, diputada, el plantejament que conseller i vostès tenen deu minuts: cinc i cinc. Endavant, diputada, és el seu torn.

Anna Simó i Castelló

Conseller, a veure si en aquestes preguntes sobre matèria repercussió econòmica tinc una mica més d'èxit en els aclariments.

Són les preguntes que fan referència a la repercussió sobre l'economia catalana; l'impacte sobre l'economia catalana, concretament sobre el turisme, sobre l'agricultura, sobre el turisme específicament de congressos i sobre quin serà l'espai ocupat per un complex turístic familiar. Tal com deia el conseller Mena aquest matí, que seria bàsicament el que ocuparia l'espai màxim d'aquest complex d'Eurovegas..., i que estava destinat prioritàriament al turisme familiar –diguem-ne, al model de casino - turisme familiar.

I també el referent als altres dos complexos turístics a què el conseller Mena es va referir el mes de març i el mes de maig, que es negociaven en paral·lel, conjuntament amb aquesta qüestió. I quins seran els ajuts públics, bonificacions o beneficis fiscals que es prenegocien en aquest moment.

Pel que fa a la repercussió econòmica, tenim un especial interès, conseller, a conèixer quina és l'avaluació que n'han fet, quin informe n'han fet de costos/beneficis. Perquè això és elemental. Entre els costos hi posaríem: costos de reforçar la seguretat, d'urbanització, de mobilitat, de gestió de residus, d'increment de necessitats de despesa social per l'efecte crida mateix –laboral–, la relació dels costos socials amb els beneficis impositius, l'impacte sobre el turisme de negocis. I en els beneficis, òbviament: l'increment del consum i l'increment de recaptació de tributs. Però em semblaria molt estrany que s'hagués començat una prenegociació sense un informe costos/beneficis, sobre un projecte de l'impacte, com hauria d'haver-hi.

(El president dóna la paraula al conseller d'Economia i Coneixement.)

El conseller d'Economia i Coneixement

Potser no ens hem entès i en comptes de dir que estàvem en una prenegociació hauria hagut de dir que estàvem en una «prepregociació». Simplement, moltes de les coses que ha preguntat són coses que es dilucidaran i es debatran en un context de negociació, una vegada el possible inversor expressi –si n'expressa– una voluntat preferent d'instal·lar-se a Catalunya.

Si aquest és el cas, en particular hi haurà un procés legislatiu, perquè en la nostra tradició és ben clar que aquest tema fóra natural modelar-lo en el precedent de Port Aventura i, per tant, fer un procés legislatiu similar al de Port Aventura. I, per tant, en aquest procés legislatiu, doncs, hi haurà la màxima oportunitat de debatre tots els punts que es considerin oportuns.

L'impacte sobre la indústria turística m'imagino que pot ser considerable. L'impacte sobre l'agricultura, francament, no el sé, però no pot ser molt gran –sobre l'agricultura, ho repeteixo. L'impacte sobre congressos podria ser considerable: la quantitat de congressos que es fan a Singapur o a Las Vegas, als Estats Units, és molt considerable; com vostès saben, jo vaig viatjar per veure el tema als Estats Units i a la porta de l'hotel em vaig trobar gent de Hewlett-Packard de Barcelona, que estaven a un congrés de Hewlett-Packard allí.

I, ho repeteixo, tot aquest tema s'està negociant. El cost/benefici, no es preocupi, que si entrem en fase de prenegociació real tots aquests temes s'examinaran amb la màxima cura.

El president

Gràcies... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del president.)* Disposa, senyora diputada, de tres minuts i onze segons.

Anna Simó i Castelló

Conseller, doncs, em preocupo i molt; moltíssim, em preocupo. Perquè ara estem en «prepregociació» i resulta que començaríem a negociar després d'haver-ne decidit la ubicació i, en canvi, no hem estat capaços de fer –com a país, i el seu Govern al capdavant– un informe de costos/beneficis.

Perquè, ho reitero, els costos de la gestió de residus, de la urbanització, de la mobilitat –la pastilla de Cornellà està separada de la resta de la pastilla per una pila de carrils que s'hauran de salvar d'alguna manera; això és una inversió urbanística–, el reforç de la seguretat que implicarà, o l'increment d'escoles, escoles bressol, residències, ambulatoris, places hospitalàries que caldran per tal d'assortir les persones que hi vagin a treballar i les persones que hi vinguin.

L'impacte sobre l'agricultura? Mil cinc-cents llocs de treball menys, segons Unió de Pagesos.

L'impacte sobre els congressos? Una persona que no és precisament un indocumentat en matèria de turisme de congressos, el senyor Marcel Forns –director general de GEBTA a Espanya–, deia que tindrà un efecte pernicios sobre els preus i sobre els beneficis per un excés

d'oferta, perquè sabem que el nombre de congressos ha davallat, i el nombre mitjà de congressistes en els que hi ha, també. I que, a més a més, el que pot ser més greu és que la promoció i la imatge que marquen fins ara la marca Barcelona i la marca Catalunya, que es fa a través d'organitzacions publicoprivades..., una marca tan potent com és la marca de Las Vegas Sands marcarà polítiques pròpies en matèria de promoció, al marge del que ara s'ha anat fent..., publicoprivat, en el cas de Barcelona i Catalunya. I, a més a més, voldrà utilitzar aquesta marca Barcelona, i no sabem com es transformarà el posicionament d'aquesta imatge. Conclou el senyor Marcel Forns en aquest article: «Si funciona i ha funcionat el turisme de Barcelona, per què volem fer invents quan l'estratègia era la correcta?» I jo comparteixo absolutament el que diu.

Última cosa: model sobre estudi de costos i beneficis socials dels casinos dels Estats Units i el Canadà, conseller. Entre el doble i sis vegades més els costos que els beneficis: per cada 56 dòlars de beneficis en increment de consum i de recaptació de tributs en els casinos dels Estats Units i del Canadà hi ha entre 112 i 338 dòlars de costos en inversions públiques, el cost dels beneficis fiscals, la pèrdua de negoci dels competidors o l'increment dels costos socials per efecte crida dels treballadors.

És clar que em preocupo, conseller, i molt, perquè que no s'hagi fet un estudi cost/benefici del que això implica, en el procés de «prepregociació», em sembla d'una irresponsabilitat màxima. I si vostè em digués: «Diputada, el tenim però no l'hi vull ensenyar; el tenim però no el volem explicar», em tranquil·litzaria i molt, conseller, no sap com. Però és que no el tenen. I si hi ha oportunitat de debatre en aquest Parlament sobre això, serà perquè ens posarem d'acord dos grups parlamentaris per demanar un ple específic perquè es debati sobre això. Perquè, si no, oportunitat... Nosaltres hem formulat una quantitat ingent de preguntes...

El president

Diputada Simó...

Anna Simó i Castelló

...i l'interpellarem la setmana vinent. Però de moment no tenim cap resposta. I cregui'm que m'amoïna, i molt, el que li he comentat sobre l'informe cost/beneficis. Digui'm, si us plau, conseller, que el tenen però que no ens el volen ensenyar.

El president

Gràcies, diputada. Senyor conseller, li resten a vostè dos minuts, quaranta-quatre segons.

El conseller d'Economia i Coneixement

Miri, senyora diputada, tots dos sabem que si jo li digués que el tenim però que no l'hi vull ensenyar me'l reclamaria instantàniament, i que no la deixaria gens tranquil·la.

A mi em sembla molt bé que a vostè l'apassioni aquest tema, i he de suposar que vostè ja ha arribat a la conclusió que manifesta després d'haver-ne fet una anàlisi cost/benefici. Jo li agrairé que me la passi, perquè serà útil –o potser prefereix guardar-se-la per si entrem a la fase de negociació. Però jo no tinc cap dubte que vostè ha arribat a les conclusions negatives tan fermes amb ple coneixement de què van els temes i després de fer-ne una anàlisi rigorosa i profunda.

Miri, d'aquests temes en parlarem a fons. Però en parlarem a fons si n'hem de parlar, perquè ara tots tenim molta feina. I, per tant, d'aquest tema en parlarem si n'hem de parlar. Perquè potser no passa, això; potser no és ni Madrid ni Barcelona –i potser no és Madrid, tampoc.

Escolti, esperem a veure si ha d'haver-hi una negociació de veritat i llavors ja farem el que toqui fer, ja hi invertirem tots els esforços que calgui fer, ja debatrem tot el que calgui fer. Però debatre sobre núvols en el cel jo crec que no és bon procediment en aquest moment. Més val que tots ens dediquem a impulsar..., i als esforços contra la crisi, etcètera, i que vegem si aquest tema l'haurem de discutir algun dia o no l'haurem de discutir, perquè o no tingui lloc o ens anunciïn que estan més interessats en Madrid.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes

al Govern acumulades relatives als projectes de construcció de complexos turístics (tram. 311-02440/09, 311-02453/09, 311-02455/09 i 311-02456/09)

Ara entrem a la tercera, quarta, cinquena i sisena agrupació. Diputada Simó, té vostè la paraula; recordi que ara anem en blocs de quatre: dos i dos.

Anna Simó i Castelló

Saber quin és el volum d'inversió que comportaria per a Catalunya aquest projecte; quin dels tres projectes anunciats pel conseller Mena són més avantatjosos per a Catalunya, incloent-hi Eurovegas; quines diferències hi ha entre els tres projectes i sobre quins criteris, i si els tres projectes són compatibles, alternatius o complementaris.

I, en tot cas, com que el temps va pel meu compte i risc, dir que no és passió sobre aquest tema: és preocupació sobre aquest tema. Dir que nosaltres no en podem fer anàlisi costos/benefici perquè se'ns nega informació, però sí que hi ha anàlisis costos/beneficis fetes en d'altres parts del món –amb models desenvolupats, amb anys i panys d'aquest model de casino i de complex d'oci– que han donat les dades que jo li deia, conseller.

I, en tot cas, si negocies hi ha demandes, hi ha ofertes, hi ha contraofertes, precisament quan hi ha dos emplaçaments a triar. I nosaltres també volem saber els ajuts públics i les bonificacions que s'han ofert, perquè el

conseller Mena deia que eren més o menys els mateixos que podia oferir Madrid –això, en unes declaracions del 27 de febrer de l'any 2012. Per tant: quins ajuts públics i bonificacions? Això també entraria dintre del cost/benefici, atès que són menys ingressos per a la Generalitat.

I saber quina facilitat creu vostè, conseller, que tindrà Las Vegas Sands Corporation per aconseguir les dues terceres parts d'inversió que li falten per a la primera fase.

El president

Moltes gràcies, diputada. És el seu torn, senyor conseller; té vostè la paraula.

El conseller d'Economia i Coneixement

Les anàlisis cost/benefici evidentment són específiques a les circumstàncies particulars del lloc, de l'estructura econòmica, de la competència, etcètera. A alguns llocs els dona un resultat; a altres llocs, com per exemple a Singapur, els dona un altre resultat. I, per tant, el nostre haurà de ser nostre i en funció de la nostra realitat.

El volum d'inversió del qual s'ha parlat... Hi han diverses fases: tres fases. Jo crec que és raonable pensar que cal concentrar-se en la primera fase, perquè evidentment la segona o la tercera fase dependran de l'èxit empresarial de la primera. De la primera fase s'han esmentat 6.000 milions d'euros d'inversió. Evidentment, la Generalitat no té absolutament res a dir sobre el finançament; el finançament és quelcom que és cosa de l'empresari. L'empresari ens diu que aquests 6.000 milions... Ho diu, ho va dir en públic –de fet, ho va dir en públic abans inclús de dir-nos-ho a nosaltres, eh?–: que la companyia hi posaria 2.000 milions en capital i que buscaria en els mercats 4.000 milions. Doncs, nosaltres li desitgem bona sort; no podem dir més ni menys que això.

El president

Hauria d'anar acabant.

El conseller d'Economia i Coneixement

Hauria d'anar acabant? Bé. Volia dir: si aquest projecte està en fase de «prepregociació», qualsevol altre projecte que pugui ser complementari o substitutiu –i Barcelona és un lloc on es truca molt a la porta–, doncs, és molt més prematur. Per tant, ara estem a l'espera que aquest es resolgui; però evidentment i afortunadament a Catalunya i a Barcelona hi ha molta gent que truca a la porta amb idees.

El president

Diputada Simó, és el seu torn; li resten trenta-vuit segons.

Anna Simó i Castelló

El Govern de la Generalitat, en el cas que la corporació Adelson no trobés els 4.000 milions d'euros per a la primera fase en els mercats, intervindria, mitjan-

çaria per tal de poder aconseguir aquests recursos? O faria una operació similar a la feta en el passat en alguna altra inversió cap a la Costa Daurada?

El president

Vostè ara, conseller, si vol agrupar aquesta resposta, per cortesia, a l'altre bloc... Però aquest bloc està acabat.

Preguntes

al Govern acumulades relatives als treballadors del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02441/09, 311-02450/09, 311-02451/09 i 311-02466/09)

Passem a la quarta agrupació: respon a les preguntes 6, 15, 16 i 31, té una durada de quatre minuts i la diputada Simó té la paraula en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies. Conseller, sobre els llocs de treball que es generarien en la construcció i ocupació de la primera fase, de la segona i de la tercera; les previsions d'ocupabilitat durant el primer any de construcció i el primer any de la posada en marxa, i quins són els perfils professionals i els coneixements formatius que creu –a partir de la «prepregociació»– que hi són requerits, i, per acabar, si la Generalitat ha ofert o pensa oferir suport per millorar les característiques dels llocs de treball, com ara formació o de qualsevol mena, o afavorir, diguem-ne, els processos de selecció o mitjançar en els processos de selecció.

El president

Moltes gràcies, diputada Simó. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Economia i Coneixement

Nosaltres evidentment no farem cap mediació especial amb el sector financer. No ens toca, no som financers; el finançament és responsabilitat dels inversors, evidentment.

El nombre de llocs de treball de què es parla és quinze mil aproximadament –quinze mil, vint mil– durant l'època de construcció, i després pels treballadors permanents de la instal·lació.

Els perfils professionals, doncs, seran de tota mena. Quant a la fase de construcció, hi hauran companyies de construcció, hi hauran urbanistes, etcètera. I després hi hauran els perfils professionals de tota mena que puguin haver-hi en un hotel, perquè en gran part estem parlant d'hotels –la primera fase són dotze mil habitacions.

I per la resta, tractem aquesta inversió com qualsevol altra en la qual puguem treballar per atraure-la a Catalunya.

El president

Gràcies, senyor conseller. Diputada Simó, és el seu temps; li resta un minut i quinze segons.

Anna Simó i Castelló

Saber, si són quinze mil o vint mil els llocs de treball per a la construcció de la primera fase –o de tot el complex, no m'ha quedat clar–, quin serà el nombre de treballadors permanents que s'ocuparan, i si hi haurà mediació per part de la Generalitat i de les administracions en la contractació, a imatge i semblança del que es va anunciar i es va fer en el cas de la terminal 1 de l'aeroport del Prat, en què hi havia d'haver em pensat que eren quinze mil llocs de treball per a la gent del Baix Llobregat, treballant a la terminal 1, i a hores d'ara no ens consta que hi treballi ni una sola persona, o ni tan sols ni un 1 per cent d'aquests quinze mil treballadors que s'havien d'ocupar, de la comarca del Baix Llobregat. Era per poder aclarir aquest concepte.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, és el seu torn; li resten quaranta-dos segons.

El conseller d'Economia i Coneixement

L'ordre de treballadors permanents per a la primera fase seria del mateix ordre: uns quinze mil. I el que sí que li puc dir és que la contractació seria local. Si seria del Baix Llobregat o n'hi haurien de Badalona, doncs, francament, això no li ho puc dir, però sí que li puc garantir que la contractació seria de treballadors locals; és a dir, aquí no es tracta de portar autobusos, digués-sim, d'un altre continent a treballar en aquest tema.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Preguntes

al Govern acumulades relatives a les modificacions legislatives per a la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02443/09, 311-02444/09 i 311-02445/09)

Passem a la cinquena agrupació: respon a les preguntes 8, 9 i 10. Té un torn de quatre minuts –dos per a la diputada Simó, que té la paraula.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies. Conseller, és sobre les modificacions legislatives demanades, modificacions legislatives dintre del marc europeu –o que impacten dintre del marc europeu–, a nivell català i a nivell espanyol: quines són les modificacions legislatives que s'han demanat i quines

són les que estan sobre la taula, en el debat, en aquesta «prepregociació».

El president

Gràcies, senyora diputada. Honorable conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Hi ha modificacions legislatives que són molt importants per a aquest possible inversor que estan en mans del Govern de l'Estat, que tenen a veure amb, fonamentalment, la regulació sobre el tabac i sobre d'altres.

I, miri, aquí ja sé que la meua resposta ara no li agrada, però aquí hi hem aplicat el mateix principi: si l'Estat fa les modificacions, llavors contemplarem el tema; si l'Estat no fa les modificacions, aquest projecte no va enlloc i, per tant, no anirà enlloc i no ens en preocuparem. Per tant, nosaltres estem a l'espera que l'Estat prengui la iniciativa amb mesures legislatives o no la prengui. Si no la pren, el projecte ja dic que està mort per a Barcelona i per a Madrid –que també és bo saber-ho, eh?, perquè llavors no hi ha repte competitiu per part de Madrid. I si l'Estat pren la iniciativa, llavors, efectivament, nosaltres haurem de moure peça. Però no veig l'interès a moure-la abans de saber què farà l'Estat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Diputada Simó, li resta un minut i trenta-quatre segons.

Anna Simó i Castelló

Ergo, conseller, si són tan importants per a la corporació Las Vegas Sands les modificacions en matèria de tabac, menors, estrangeria o d'altres que no ha dit, i, per tant, si l'Estat no fa modificacions en matèria de tabac, menors, estrangeria i d'altres, el projecte no tirarà endavant a l'Estat espanyol.

Vol dir que si vostè s'ha pres la molèstia –amb el poc temps de què disposa, conseller, i la feinada que té, com vostè abans deia– de desplaçar-se fora d'aquí per veure models, si s'ha pres la molèstia fins a dues o tres vegades la corporació de venir aquí a mirar terrenys..., vol dir que aquesta molèstia se l'haurien presa si no hi hagués ja un compromís de l'Estat d'una modificació legislativa? És a dir, tantes molèsties preses –si és tan decisiu, això–, per no saber si al final hi haurà modificació legislativa o no? És a dir, si l'Estat no la modifica, ni els viatges, ni les anades, ni les vingudes, ni les tornades, ni els dinars, ni els sopars, ni les reunions no hauran servit per a res? Per tant, no tenen ja una resposta clara del Govern de l'Estat sobre aquesta qüestió? Perquè aleshores sí que vostès haurien estat perdent un temps preciós per a vostès, per als seus governats, i en un context de crisi econòmica com el que estem, conseller.

I una última qüestió: vostè és conscient que hi ha modificacions legislatives que van en contra de directives comunitàries i d'instruccions comunitàries, com ara la de preservar la utilització del tabac en espais públics?

I que això entraria en contradicció –ho reitero– amb normativa europea, amb el que això podria implicar? Per tant, realment no s'ha fet ja una prospectiva jurídica i legal abans de fer aquesta «prepregociació»?

El president

Gràcies, senyora diputada. Honorable conseller, li resten a vostè quaranta-set segons.

El conseller d'Economia i Coneixement

La seva pregunta també me la faig jo, eh? Perquè, efectivament, si jo fos la corporació potser em preguntaria si ho tinc lligat o no ho tinc lligat. Per mi no és obvi que aquest tema estigui lligat.

I, per tant, l'Estat haurà de veure... Evidentment, l'Estat no entrarà en contradicció amb Europa; això és evident. L'estrangeria no és una consideració; el tabac ho és. I, per tant, ja ho veurem, però la seva pregunta és rellevant i és una pregunta que jo també m'he fet.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Preguntes

al Govern acumulades relatives a l'impacte ambiental, energètic i paisatgístic que comportaria la instal·lació del macrocomplex de lleure Las Vegas (tram. 311-02446/09, 311-02447/09 i 311-02448/09)

Entrem a la sisena i darrera agrupació: preguntes 11, 12 i 13; torn de quatre minuts. Diputada Simó, té vostè la paraula.

Anna Simó i Castelló

Són preguntes sobre els impactes ambiental, energètic i paisatgístic d'aquest «preprojecte» en «prepregociació».

L'aqüífer, segons l'Agència Catalana de l'Aigua, està a un nivell no òptim, en una de les zones amb més riquesa aquífera –d'aqüífer– de tot Catalunya. D'aquest aquífer se'n faria un ús, per força, intensiu, ni sostenible ni racional, perquè el consum necessari per al complex –segons estudis que s'han realitzat– seria com a mínim equivalent al consum d'una ciutat de 130.000 habitants, és a dir, la suma de les ciutats del Prat de Llobregat i de Viladecans, pel que fa a població. El consum d'aigua –d'aigua.

Suposo que també és conscient –abans parlàvem de qüestió legislativa– que hi ha una part del delta del Llobregat que és zona ZEPA i acollida a la Directiva d'hàbitats de la Unió Europea, i que la Comissió Europea va autoritzar l'Estat espanyol a desviar, anys fa, el curs del riu Llobregat a canvi del compromís del Govern espanyol de protegir l'hàbitat del delta. Ara es demana des d'Europa un increment de la protecció d'aquesta zona d'hàbitats i zones protegides.

El consum energètic. S'han valorat quantes subestacions serien necessàries de fer i quin hauria de ser l'increment energètic que hauria d'arribar a la zona, amb un *resort* que es caracteritza per un ús també molt intensiu de l'energia?

Sabem també, pel que fa al paisatge, que –segons les informacions que han aparegut– la superfície ocuparia prop del 30 per cent del que és l'actual Parc Agrari del Baix Llobregat, que també és zona protegida –i que forma part del seu consorci de gestió, precisament, la Generalitat de Catalunya.

Per tant, quin és l'impacte ambiental, energètic o paisatgístic que ha estudiat el Govern, si n'és conscient i si comparteix o no les reflexions que li acabo de fer al respecte.

El president

Gràcies, diputada, per la seva intervenció. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Economia i Coneixement

Jo li puc assegurar que, com no podia ser d'altra manera, la normativa europea es complirà escrupolosament; és que no hi ha elecció: encara que no ens agrada s'hauria de complir escrupolosament. O sigui, que pot estar ben tranquil·la en aquest respecte.

I pel que fa a aigua i energia, deixi'm-li-ho contestar per elevació. Potser hi ha qui pensa que Catalunya podrà progressar econòmicament i ser el que és en el món consumint menys aigua i consumint menys energia; és una creença respectable, que no comparteixo. El desenvolupament econòmic de Catalunya requerirà, en la millor de les condicions –i la millor de les condicions és aquella informada per una bona consciència ambiental–, inevitablement més aigua i més energia. Els consumidors seran estructures de turisme, seran estructures industrials o serà el que sigui, però jo crec que ens hem de fer idea que energia i aigua són components que Catalunya necessita i necessita en abundància, vagi aquest projecte endavant o no vagi aquest projecte endavant.

(Adreçant-se al president.) Tindrè temps després?

El president

No.

El conseller d'Economia i Coneixement

D'acord, no.

El president

Ha d'acabar ara la seva intervenció, però encara li resten vint segons.

El conseller d'Economia i Coneixement

Pel que fa al paisatge, a veure si..., aquest projecte –si té lloc, que encara no ho sabem; si no té lloc...– és un projecte gran, eh?, és un projecte d'un volum signifi-

catiu. Però, per entendre'ns, és un Port Aventura o és una Seat; és a dir, té el volum d'un poble i afectarà, doncs, el volum i l'espai d'un poble.

El president

Moltes gràcies, conseller. No li restava temps, diputada; hi ha esmerçat vostè dos minuts i tres segons.

Preguntes

al Govern acumulades (tram. 311-02625/09, 311-02626/09 i 311-02628/09 a 311-02634/09)

Passem ara a les preguntes formulades per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Senyor Bosch, hem convingut abans amb el seu portaveu que dedicarem a aquest bloc, amb les seves preguntes, quinze minuts –set i mig i set i mig–, si no és que vostès decideixen segmentar les preguntes i aleshores tenen el temps. Sembla que el senyor Boada ha apostat per aquesta alternativa. Senyor Bosch, té vostè la paraula.

Jaume Bosch i Mestres

Sí, efectivament, fem un únic bloc i el que jo faré són dues intervencions, però sobre el mateix, eh?

El president

Recordi que són set i mig i set i mig.

Jaume Bosch i Mestres

Sí, sí.

El president

Divideixi-les com vostè cregui oportú.

Jaume Bosch i Mestres

Molt bé. Bé, jo no sóc habitual d'aquesta comissió i, per tant, començo amb un prec per al conseller Mas-Colell, que és que, si us plau, no em doni en la seva resposta el mateix volum exhaustiu d'informació que ens ha donat sobre Eurovegas, perquè segurament seria incapaç d'assumir tanta informació, eh?

En tot cas, anem al tema. El 20 de març el Parlament de Catalunya aprova la Llei 5/2012, de mesures fiscals, que modifica la taxa que s'aplica per servei dels Mossos d'Esquadra en competicions esportives que transcorren per vies interurbanes, i en suprimeix l'exempció que s'aplica a les entitats esportives sense ànim de lucre i als ajuntaments.

Es comença a aplicar, es comença a cobrar: Trofeu Ciclista del Lluçanès, de júnior, ha de pagar 1.884 euros amb 96 cèntims; la Marxa Ciclista de les Terres de l'Ebre ha de pagar 976 euros amb 14 cèntims; la Volta a Montserrat amb BTT ha de pagar 2.962 euros amb 8 cèntims. Això desferma la protesta de les federacions de ciclisme, atletisme, triatló, automobilisme i motociclisme.

Però fem una mica d'història sobre el que vostè va qualificar d'error i el senyor Puig va dir que s'havia fet sense voler. Abans de l'aprovació de la llei de mesures al Parlament n'hi ha una tramitació prèvia dins del Govern. Ningú hi detecta l'error? O potser la mesura s'hi inclou conscientment per recaptar més, des d'una perspectiva tècnica –tal com vostè va dir a l'explicar el decret que corregia l'error–, i ningú va valorar políticament les conseqüències ni les protestes de l'àmbit que afectava la mesura? De fet, és una mesura recaptatòria que manté una lògica amb les altres mesures recaptatòries plantejades pel seu departament.

Uns dies després esclata el problema, quan es comença a aplicar la taxa: les federacions esportives posen el crit al cel. Però entre l'aprovació de la llei i l'aplicació passen uns dies; tampoc ningú ho detecta –sembla– quan es prepara al Servei Català de Trànsit l'operatiu per cobrar la taxa. Els tècnics de Trànsit no els avisen, a vostès, de les repercussions d'això?

El meu grup ho denuncia i n'entra preguntes al Parlament. El secretari general de l'Esport diu que ell no en sap res. Com és possible? No li van consultar una mesura que afectava les federacions esportives? Només quan arriba el tema als mitjans de comunicació, amb pàgines senceres, i quan ja ha arribat al Parlament, el conseller Puig diu que la mesura ha estat aplicada sense voler i que s'arreglarà.

Uns dies després es prenen mesures per deixar de cobrar la taxa. El 17 d'abril el meu grup entra una proposició de llei al Parlament per intentar solucionar el problema. El Parlament al mateix temps aprova una moció acordant la màxima rapidesa per trobar-hi una solució legal, però el Govern demana pròrroga per pronunciar-se sobre la proposició d'Iniciativa, així en retarden més d'un mes la tramitació. Per què el Govern va demanar pròrroga, cosa que pràcticament no es fa mai, per pronunciar-se sobre la pertinença de la nostra proposició de llei? Per què el Govern en va retardar la solució? Per evitar-se, potser, la vergonya que fos un grup de l'oposició qui solucionés el problema?

Finalment, la setmana passada, dins del decret de noves retallades s'inclou la modificació de la llei amb caràcter retroactiu. Conseller, vostè com valora tot aquest procés?

El president

Gràcies, diputat. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Economia i Coneixement

Miri, li contestaré amb la frase d'aquell que va dir que «qui estigui lliure d'error que tiri la primera pedra».

Jaume Bosch i Mestres

Sincerament que em preocupu...

El president

Disculpi'm...

Jaume Bosch i Mestres

Ah, perdó.

El president

...si és tan amable –només a efectes d'acta, eh?, diputat. Gràcies. Té vostè la paraula i li resten tres minuts i vint-i-set segons.

Jaume Bosch i Mestres

Conseller, tan lamentable és aquesta resposta com la d'un conseller d'Economia del meu país que diu que no sap com afectaria Eurovegas a l'agricultura.

Però, bé, jo li insisteixo a fer-li més preguntes: quina coordinació hi va haver entre Economia, Interior i la Secretaria General de l'Esport? Hi va haver informes previs dels departaments afectats? Si n'hi va haver, què deien? I si no n'hi va haver, és legal tramitar un avantprojecte de llei sense informe dels departaments afectats? Per què no es va informar o consultar les federacions esportives? Per què no es va informar la Federació de Municipis ni l'Associació Catalana de Municipis, ja que els ajuntaments també en quedaven afectats?

Quina quantitat en total es va recaptar durant els dies que es va aplicar la taxa? Té la pregunta des de fa setmanes per escrit i li demano, si us plau, que me la respongui: quina quantitat total es va recaptar els dies que es va aplicar la taxa? Quin mecanisme legal s'ha utilitzat per retornar les quantitats abonades? Quants dies han estat en mans de la Generalitat aquests diners? I saber si es pagaran interessos a les federacions quan se'ls retornin, o si ja se'ls han retornat. També m'agradaria saber quin mecanisme legal s'ha utilitzat per no cobrar durant aquests mesos una taxa en vigor que s'havia d'aplicar.

Algú, al preparar el projecte de llei, havia fet una previsió d'ingressos per aquest concepte? Quina era la quantitat prevista que es recaptés? O prenen vostès mesures sense preveure la recaptació que suposa?

Miri, jo penso que no és un error material o de transcripció: no es proposa suprimir un paràgraf d'una llei en vigor per un error de transcripció. Ens trobem davant d'un error, efectivament, però polític. I no va passar sense voler: va passar perquè algú ho va voler. I volem saber qui n'assumeix les conseqüències i quines mesures adoptarà el Govern per exigir responsabilitats per una decisió política que va provocar malestar social i greus problemes a moltes entitats esportives.

Jo he comès molts errors, segur, a la meua vida, però també tinc un dret, que és que vostè em respongui.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara és el torn de l'honorable conseller; conseller, li resten set minuts i dinou segons.

El conseller d'Economia i Coneixement

Jo no sé com aconseguiré en set minuts complir el que m'ha demanat el diputat..., que no li doni molta informació.

Jo què vol que li digui? Si vostè s'obsedeix a veure històries fosques en aquest error, no sé massa bé què dir-li. La veritat és que, encara que he dit allò de la primera pedra..., però ja m'ha reconegut que ha fet molts errors. Aquí tenia un petit dossier sobre les estaques –ja ho sap: allò de les estaques i de l'aigua i tal. Aquí què passa?, que no s'equivoca? Tothom es pot equivocar i ja està.

Vostè pensa que un govern que està pagant el cost polític d'abaixar el sou dels funcionaris, de l'euro per recepta, etcètera, s'espantarà si ha fet això a propòsit? Vostè creu que si ha fet això a propòsit, aquest Govern arrencaria a córrer perquè vostè ensenyi les dents? Doncs, ja li asseguro que no. N'estem aguantant moltes, eh? –n'estem aguantant moltes. Si no aguantem aquesta és perquè és un error: això no estava posat al pressupost; simplement va caure en portar un paper d'una banda a l'altra. I ja li ho repeteixo: si és que a vostè no li ha passat mai això, doncs, escolti, vostè és un sant. Però no li ha passat res més. Si això ho haguéssim volgut fer, ara li estaria dient que això ho hem volgut fer i que està ben fet. Això no vam voler-ho fer mai; va caure quan va passar una disposició a una altra disposició.

Alguna de les seves preguntes: efectivament... Vostè s'apunta a totes, eh?, perquè per una banda diu: «Quants diners van recollir?», però per altra banda ja diu: «Ah, però no van recollir tot el que podien, perquè llavors vostès havien de recollir el màxim.» Vint mil set-cents cinquanta-u, coma, trenta nou euros, que seran degudament retornats amb interessos, *tranquilo* –tranquil. Fins i tot es podrà apuntar la medalla, eh? –fins i tot es podrà apuntar la medalla–, immerescudament. Perquè una vegada notat que era un error l'hem tret. Però, vaja, si se l'apunta, jo no sortiré a dir que no se la mereix.

I, en fi, ja no tinc res més a dir.

El president

Moltes gràcies, conseller. Diputat Bosch, li resten a vostè dos minuts, trenta-dos segons i pot utilitzar el seu torn.

Jaume Bosch i Mestres

No, no, molt breument. Evidentment, tothom pot cometre errors, conseller. Ara, el que passa és que m'ha de reconèixer que aquest error és molt greu.

Perquè, clar, vostès ens porten un projecte de llei al Parlament, de mesures fiscals, etcètera. Teòricament podem estar-hi d'acord o no, però cal suposar que està fet amb rigor, i ara resulta que se'ls va perdre un paperet anant d'un despatx a un altre. Home, les coses ja no funcionen així. Llavors, qui corregeix, qui revisa els textos? Un text que diu: «Taxa de Mossos d'Esquadra» no se'l va mirar el Departament d'Interior? Un text que parla d'una taxa per a competicions esportives, no el va passar ningú a la Secretaria General de l'Esport?

Home, d'acord, és un error, ja me'l crec: «Miri, no volia fer-ho, és un error.» Però reconeguim que és un error gravíssim i que alguna explicació és normal que

aquests diputats i diputades del Parlament de Catalunya els plantegem al Govern quan el Govern s'equivoca. Perquè el Govern dels millors avui constatem que també s'equivoca. Bé, anem avançant.

El president

(El president comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...vostè, senyor conseller, quatre minuts i cinquanta-sis segons.

El conseller d'Economia i Coneixement

D'acord, però acabo perquè... Escolti, li agraeixo que accepti que és un error i li concedeixo que no em sorpren que vostè ho fes notar en aquest Parlament.

El president

Hem enllestit, senyores i senyors diputats, totes les preguntes parlamentàries que teníem per formular davant del Govern.

Sessions informatives

acumulades amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre la balança fiscal de Catalunya (tram. 355-00100/09, 355-00113/09 i 355-00114/09)

I entrariem, si els sembla, al punt 41 de l'ordre del dia. És la sessió informativa amb el conseller d'Economia i Coneixement, i per parlar de l'actualització de la balança fiscal de Catalunya. En tenim, conseller, tres, de sessions informatives. Dono per fet que vostè les agrupa. És així?

El conseller d'Economia i Coneixement

Sí.

El president

Vostè agrupa totes les tres sessions informatives. Després donarem peu als grups parlamentaris –no cal dir-ho– perquè facin ús de la paraula. Té vostè, senyor conseller, la paraula per trenta minuts. *(Pausa.)*

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyors diputats, els agraeixo l'oportunitat de presentar un treball elaborat en el departament sobre la balança fiscal de Catalunya amb el sector públic central. És un treball del qual ja vaig parlar i que, de fet, vaig anunciar fa uns mesos, en una altra compareixença en aquesta comissió, i se me n'han demanat detalls, i avui, doncs, procediré a presentar els detalls d'aquest treball.

(L'exposició del conseller és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Es tracta, ho repeteixo, de tenir una idea, el més correcta possible, sobre la realitat de la nostra relació fiscal amb l'Administració general de l'Estat, tant la que va a través del sistema de finançament com la que va a través de les relacions directes. Els resultats els vaig presentar el 12 de març passat i aquí els descriuré la metodologia de càlcul de l'última actualització.

La metodologia va ser establerta –i és exactament la mateixa, no s'hi ha fet cap canvi– pel grup de treball per a l'actualització de la balança fiscal l'any 2005 i els avenços que el mateix grup hi va introduir l'any 2008. La metodologia és la del grup de treball; el càlcul s'ha fet des de la Subdirecció General de Finançament Autonòmic del departament. Faig constar que els càlculs de les entregues anteriors, fins al 2005, van ser fets també des de la Subdirecció de Finançament Autonòmic i pel mateix equip de funcionaris; de manera que la metodologia és la mateixa i el càlcul ha estat fet per les mateixes persones.

L'objectiu de les balances ja els he dit que és, com saben, mesurar l'efecte redistributiu entre territoris de la política fiscal del Govern central.

Aquí tenen els noms dels tretze membres del grup de treball que en van acordar la metodologia..., i que hem seguit; no hem fet cap intent de millorar la metodologia ni, per descomptat, d'empitjorar-la, eh? És exactament la mateixa metodologia –la senyora Núria Bosch...– que va ser establerta en el seu moment per la professora Bosch..., Corona, Costas Terrones, Marta Espasa –tots professors–, Guillem López-Casasnovas, Eduard Rius i Pey, Joan Ramon Rovira, Xavier Sala-i-Martin, Joaquim Solé i Vilanova, Ramon Tremosa i Balcells, Maite Vilalta i Ferrer, Matias Vives i Antoni Zabalza i Martí.

L'àmbit temporal és el període 2006-2009. Recordeu que ja en teníem els resultats fins a l'any 2005; per tant, aquí anem del 2006 al 2009. No hi han encara dades definitives per a l'any 2010; evidentment, quan hi siguin procedirem al càlcul per a l'any 2010.

L'enfocament que seguim són els dos enfocaments del grup de treball, que són els estàndards internacionalment: són l'enfocament del flux monetari i el del flux del benefici, i presentem els dos.

També d'acord amb la metodologia acordada pel grup de treball, l'àmbit institucional considerat comprèn l'Estat, els organismes autònoms, les agències estatals i ens públics, la seguretat social i les empreses públiques, en termes SEC, etcètera. He de dir que el realment important és l'Estat i la seguretat social, en termes quantitius.

Pel que fa al marc pressupostari, és comptabilitat pública –comptabilitat nacional pública–, i que reposa sobre el criteri de meritació i de la caixa, és a dir, quan es reconeixen les obligacions, quan es reconeixen els drets i les obligacions.

Pel que fa a les dades, s'ha disposat de les mateixes fonts d'informació que les utilitzades per als càlculs anteriors, que inclouen, entre d'altres, les liquidacions dels pressupostos de l'Estat, dels organismes autònoms, de les agències estatals i altres organismes públics i del sis-

tema de la seguretat social; les dades del sistema d'informació comptable i pressupostari, el Sycop, que elabora la Intervenció General de l'Administració de l'Estat; variables estadístiques elaborades per l'INE i el Ministeri d'Economia; informes, anàlisis estadístiques, memòries, butlletins d'ens públics, ingressos d'explotació i inversió real executada de les empreses públiques considerades.

Operacions no considerades –i també seguint la metodologia del grup de treball– són els ingressos i despeses que integren les operacions financeres, els ingressos patrimonials i els ingressos per l'alienació d'inversions reals, els fluxos directes amb la Unió Europea i les transferències corrents i de capital de consolidació, és a dir, el que va d'una administració a l'altra i que acaba cancel·lant-se. Totes aquestes no-consideracions són plenament justificades.

Passem a parlar dels ingressos –parlaré primer dels ingressos i després passarem a parlar de les despeses. En ingressos tenim els dos mètodes: el mètode del flux monetari i el mètode del flux de benefici. En el mètode del flux monetari, els ingressos tributaris s'imputen al territori on es localitza la capacitat econòmica sotmesa a gravamen –és l'objecte imposable–: la renda, la riquesa o el consum. Els ingressos no tributaris s'imputen en el territori on té lloc el pagament per les unitats que el fan –una taxa, doncs, s'imputa al territori on es recull la taxa, eh?

El mètode del flux del benefici és lleugerament diferent perquè els ingressos s'imputen al territori on resideixen les persones que finalment suporten la càrrega. La diferència és principalment que es fa amb l'impost de societats. No aniré a temes tècnics, però aquí hi ha una diferència perquè la incidència pot ser en els treballadors, que poden estar en una regió o en una altra regió, i això és diferent del compte d'explotació brut de la societat.

Com poden veure, aquí tenen la distribució dels ingressos de l'Administració central. Aquesta és la mitjana de 2006-2009 i, com poden veure, doncs, realment parlem de l'Estat i de la seguretat social i dels seus organismes; els altres dos elements, encara que s'hi fan els càlculs que s'han de fer, tenen un efecte quantitatiu molt menor. Són realment l'Estat i les... Quan dic «l'Estat» vull dir l'Administració general de l'Estat i la seguretat social. I, per tant, em limitaré a descriure com s'imputen els ingressos per l'Estat i per la seguretat social i els seus organismes, i ho faré impost per impost, i em permetran que vagi una mica ràpid, eh?

Aquí poden veure –comencem amb l'IRPF– el criteri de..., aquí tenen... Aniré fent per a cada un dels impostos el flux monetari i el flux benefici. Veuran que moltes vegades el criteri és el mateix. Ho repeteixo: sempre, la metodologia, la del grup de treball. Veuran que la metodologia és la mateixa en alguns casos i en altres pot ser diferent. En el cas de l'IRPF és on es genera i és el mateix per als dos criteris.

En l'impost de societats és més complex; ho és menys pel flux monetari. És on simplement..., el que va decidir el grup de treball és aproximar el benefici que les societats han tingut a Catalunya com el pes de Catalunya respecte al conjunt de comunitats autònomes de rè-

gim comú –el País Basc i Navarra en queden fora– en l'excedent brut d'exploració. Aquestes dades són dades disponibles. Bàsicament veuen quin pes d'activitat tenen les empreses en els diferents territoris i, per tant, la incidència de l'impost de societats es territorialitza: si una empresa és activa només a Catalunya, tot l'impost de societats d'aquesta empresa s'atribueix a Catalunya; si l'empresa és activa a quatre comunitats autònomes, es fa en proporció al nivell d'activitat, eh?

La imputació pel flux de benefici és més complexa –en general tot és més complex pel flux de benefici. Pel flux de benefici hem de veure quina és la incidència de l'impost de societats. Aquí el grup de treball va posar tres hipòtesis: en una hipòtesi la incidència és el cent per cent sobre els accionistes; en la segona és 70 per cent sobre els accionistes, 30 per cent sobre els consumidors; hi ha una hipòtesi c: és a terços entre accionistes, assalariats i consumidors. I el grup de treball va decidir que el que faria és la mitjana de les tres hipòtesis, i així és com es fa en aquest cas.

La renda de no residents proporciona un cas clar de diferència entre el flux monetari i el flux de benefici. En el flux monetari un impost sobre la renda de no residents generat a Catalunya compta com un ingrés que s'ha fet des de Catalunya, provinent de Catalunya, mentre que en el flux de benefici simplement no és així perquè no parlem de catalans, sinó de no residents, i per tant no s'imputa a Catalunya.

Quota sobre drets passius. Això té a veure amb les mútues de funcionaris; jo crec que no em puc entretenir en els detalls. És, ho repeteixo, la metodologia del grup de treball.

Els impostos indirectes. Aquí l'operativa de l'IVA consisteix a repercutir el tribut sobre el preu final del producte i deduir l'IVA suportat; d'aquesta manera es trasllada la càrrega impositiva cap al preu de venda dels béns i serveis i són els consumidors finals els que suporten la càrrega efectiva de l'impost. L'indicador de repartiment territorial utilitzat és la variable elaborada per l'INE –l'Institut Nacional d'Estadística–, obtinguda a partir de la composició de tots els índexs de consum ponderats pel tipus d'IVA corresponent –general, reduït, superreduït. Aquest indicador de consum territorial s'utilitza tant quan s'hi aplica el criteri del flux monetari, segons el qual l'IVA s'ha d'atribuir el territori on es fan entregues i prestacions de serveis subjectes a un IVA no deduïble, com en el cas del flux de benefici, que s'imputa basant-se en la hipòtesi que l'impost és suportat pels consumidors finals; i aquí hi ha una diferència.

En els impostos especials acaba sent el mateix en els dos casos, perquè es considera que la demanda d'impostos especials té una elasticitat baixa, de manera que acaba repercutint sobre els productors en els dos casos.

Aquí també és el mateix, en els dos casos, per a les taxes i per a altres ingressos en general.

En resum, en percentatges, el resultat és que els percentatges dels ingressos de l'Estat provinents de Catalunya són els que veuen aquí, desagregats per als quatre anys que tractem. Durant el període 2006-2009 els ingressos procedents de Catalunya –els ingressos

de l'Estat procedents de Catalunya– estan entre un 19 i un 20 per cent. Hi ha variació en els quatre anys; hi ha petita variació, també, segons si parlem de flux monetari o de flux de beneficis.

Passem ara a la seguretat social, que és la segona gran part del sector públic. Els ingressos de la seguretat social engloben els ingressos del sistema de la seguretat social més els ingressos d'organismes autònoms que gestionen les prestacions socials –SPEE i Fogasa–, o les mútues de funcionaris –Muface, Mugeju, Isfas; Mugeju és de jutges, Isfas confesso que ara no ho sé, però potser algú de vostès ho podrà dir. Les fonts d'informació... (Veus de fons.) Forces armades –les forces armades. Les fonts d'informació utilitzades han estat les liquidacions anuals dels pressupostos del sistema de la seguretat social, les liquidacions anuals dels pressupostos dels organismes autònoms i l'informe estadístic de la Tresoreria General de la Seguretat Social.

Aquí, com poden veure, hi han..., als dos acaba sent el mateix. En els dos casos, ho repeteixo, aquesta és la metodologia del grup de treball, que els n'he donat la llista de membres anteriorment, eh? Per als tipus de cotització –per als règims general i especial–, el criteri d'atribució és on d'on són els treballadors; d'atur, on es fa el pagament; les mútues de funcionaris, on s'ubiquen els funcionaris. I no hi ha res especial sobre això; és el que un n'esperaria. (Veus de fons. Pausa.)

Em senti millor? (Pausa.) Segur? Molt bé, gràcies, eh? Així millor encara? (Pausa.) Sí? En fi, disculpes per no haver-me sentit abans. Si voleu, torno a començar. (Veus de fons. Rialles.)

El president

Senyor conseller, no tempti vostè la sort. (Rialles.) Li poden dir que sí i veurà... Si és tan amable...

El conseller d'Economia i Coneixement

Bé, estem a la meitat aproximadament, eh?

Veuen el tipus de cotització, règim general –les quotes a càrrec dels empresaris–, aquesta també té temes d'incidència, perquè en el cas del fons de benefici cal fer hipòtesis d'incidència, i per tant a efectes del benefici el que es fa és que s'atribueix el 50 per cent als empresaris –i llavors es distribueix sectorialment– i el 50 per cent als treballadors. O sigui, aquí hi ha una altra diferència entre les dues metodologies.

En tot cas, aquest és el resultat final pel que fa a la seguretat social: que per al període 2006-2009, de mitjana, al voltant del 19 per cent dels ingressos de la seguretat social van provenir de Catalunya. I, per tant, els resultats pel que fa al percentatge del total d'ingressos de l'Administració central provinents de Catalunya –que és aproximadament la mitjana dels dos anteriors, amb les petites modificacions dels organismes autònoms, etcètera– donen aquesta xifra, al voltant del 19 per cent, realment, pels dos mecanismes –una miqueta menys pel flux de benefici, però retinguin la xifra del 19 per cent.

Passem ara a la despesa. Ingressos i despesa: passem, doncs, a la despesa. Altra vegada, el mètode del

flux monetari i el mètode del flux de benefici. Pel flux monetari la despesa s'imputa al territori on es materialitza la despesa, i en el mètode del flux de benefici la despesa s'imputa al territori on resideix el beneficiari, independentment d'on es produeix el servei públic o es fa la inversió.

Aquest és un tema important. Per exemple, considerin una carretera: una carretera que connecti Barcelona i Madrid, doncs, és una carretera que beneficia Barcelona, Madrid, a Catalunya i a Madrid, també les regions per on passa la carretera, però també beneficia a tothom, perquè augmenta la connectivitat de la xarxa. En aquest cas, per exemple –aquest cas concret–, el que el grup de treball va decidir és fer-ho a mitges; és a dir, se suposa que la meitat del benefici és benefici directe al territori per on passa la carretera i la meitat del benefici és benefici per a tot l'Estat i per a tota la col·lectivitat espanyola, i llavors això es distribueix, en aquest cas de carreteres, d'acord amb els vehicles registrats o una mesura similar. Això és quelcom que cal fer per a cada partida.

El Museo del Prado, doncs, és una cosa similar: una proporció del Museo del Prado és benefici per a tothom –que és la meitat, no?– i una altra proporció del Museo del Prado és un benefici específic d'on és el Museo del Prado, en el mètode del benefici; mentre que en el mètode del flux monetari, la despesa en el Museo del Prado és despesa que es fa a un lloc concret, que és la Comunitat de Madrid, com la despesa que es pugui fer a Catalunya és despesa que es fa a Catalunya.

Com poden veure –com també és cert per als ingressos–, la despesa que correspon als organismes autònoms i a les empreses públiques és una part relativament petita de la despesa total, encara que cada una d'elles és més gran que pel que fa als ingressos. Però altra vegada l'Estat i la seguretat social n'acaben sent els ítems, eh?, les línies de despesa més importants.

Parlem ara de la imputació de despesa. Segons el flux monetari es fa de la següent manera –vaig molt ràpid. La despesa estatal que ja està territorialitzada, és a dir, que s'ofereix de manera territorialitzada, s'imputa directament –estem parlant de flux monetari. La despesa no regionalitzada es distribueix seguint els criteris desenvolupats per Antoni Castells i coautors l'any 2000 –els coautors són Barberán, Bosch, Espasa, Rodrigo i Ruiz-Huerta; almenys dos d'ells són membres del grup de treball. En tot cas, aquesta és la metodologia que va adoptar el grup de treball, eh?

Si el grau de territorialització del programa és elevat, es distribueix la despesa en funció de la despesa territorialitzada; si aquesta despesa es concreta en el capítol I s'ha distribuït en funció del personal que gestiona el programa esmentat; si són transferències, s'ha esbrinat la destinació final de la transferència. És a dir, això es fa acuradament: si es tracta d'una subvenció per a investigació, per exemple, es mira on està aquell grup d'investigació i s'atribueix a aquell territori. La que es fa a l'estranger no es territorialitza; és un efecte menor i no va suposar més de l'1,5 del total de la despesa.

I pel que fa als pagaments dels interessos del deute públic estatal, atès que són fruit d'una despesa que es va produir en el passat, s'han atribuït a Catalunya en fun-

ció del percentatge d'imputació de les despeses que, segons el mètode del flux monetari –això és el consistent–, va resultar de la mitjana durant el període 2002-2005. Aquest és un índex, eh?, un índex de distribució.

Potser els puc oferir uns exemples de com van aquestes coses. Per exemple, el programa d'«Assistència hospitalària a les forces armades» s'imputa en funció dels efectius de les forces armades destinats a Catalunya. O bé el programa «Subvencions i suport al transport terrestre», que en la major part no està territorialitzat, atès que es tracta de transferències a Renfe per fomentar el transport de Rodalies i els Regionals, s'assigna a Catalunya en funció del nombre de viatgers de Rodalies i Regionals a Catalunya respecte al total.

El flux del benefici; aquí el tenen. Aquest depèn de la quantificació dels beneficis. Si són béns i serveis públics purs d'àmbit estatal, doncs... El Tribunal Suprem, per exemple: les despeses del Tribunal Suprem s'imputen d'acord amb el percentatge de població del territori; és a dir, el que ens gastem en el Tribunal Suprem o en els quatre-cents funcionaris del Consejo Superior del Poder Judicial, doncs, aquests es distribueixen a Catalunya segons la població de Catalunya perquè se suposa que aquests ens beneficien a tots i no hi ha un criteri que pugui ser diferent del criteri de població.

En els que són béns públics d'àmbits locals, doncs, es fa el que és normal: si són d'un àmbit estrictament local, s'assigna a aquest territori; si hi ha algun desbordament cap a altres territoris, es fan regles una mica *ad hoc* però que aproximïn el que pensem que pot ser més raonable. Perdó, no «el que pensem»: el que el grup de treball pensa que pot ser més raonable.

El mateix per als béns privats o semiprivats.

També és important que el pagament dels interessos del deute públic s'imputa en funció del percentatge de la imputació de despeses en el període 2002-2005, com ja era en el cas anterior. Al senyor Cañas això li fa molta gràcia, però si no ho fes així em diria que sóc poc rigorós.

Els en puc donar uns exemples per clarificar la metodologia.... Bé, em sembla que més o menys ja els els he dit, aquests temes i, per tant, passo.

Aquí tenen, a la pàgina 30, les xifres d'acord amb el flux monetari i del flux del benefici pel que fa a la despesa de l'Estat rebuda a Catalunya. Aquí poden veure les xifres del 2006 al 2009 pel flux monetari i pel flux del benefici. Són superiors –sempre és així– en el flux del benefici que en el flux monetari. Per què? Perquè hi han despeses executades a altres territoris que també beneficien la població de Catalunya.

La seguretat social, doncs –en fi, aniré ràpid–..., també s'hi fa el que s'hagi de fer amb les despeses. Com poden veure, la cosa pot esdevenir una mica tècnica i, per tant, vaig passant ràpid. Tenen els organismes que depenen de la seguretat social i els criteris d'imputació... (*Pausa.*) Aquí els tenen, perdó. I, per tant, el resultat..., aquí tenen el resultat percentual de la despesa de la seguretat social rebuda a Catalunya. Com poden veure, del 2006 al 2007 va del 17..., o el 17; és a dir, la despesa de la seguretat social atribueix a Catalunya

una despesa, diguem-ne, més en línia amb la població, que és el que n'esperaríem perquè, com sabem, hi ha molts ingressos i despeses –i en particular ingressos, però també despeses– que depenen només de característiques individuals. Els que diuen que s'han de tenir en compte, doncs, és perfectament veritat i això queda perfectament reflectit aquí.

Però, evidentment, l'estructura de despesa no depèn només de característiques individuals i això..., queda clar que en seguretat social l'efecte de drets individuals queda bastant ben reflectit, mentre que en la despesa general de l'Estat hi ha un element de discrecionalitat molt més gran, que vostès jutjaran si va en favor de Catalunya o en contra de Catalunya. En tot cas, aquí tenen el percentatge del total de la despesa de l'Administració central. Això és la suma de la seguretat social, de l'Estat i també de les altres dues categories. Aquí tenen aquestes xifres; van, pel que fa al flux monetari, entre el 13 i el 14; pel que fa al flux de benefici, al voltant del 15.

Estic a punt d'acabar, només em queden sis paginets. *(Veus de fons.)*

Aquí tenen un resultat per començar a fer balança. Aquí tenen, en els quatre anys, els ingressos provinents de Catalunya respecte al total de l'Estat i les despeses rebudes a Catalunya respecte al global de l'Estat. Aquí han de tenir en compte –i això és molt important– que els ingressos i les despeses del sector públic central –i això està posat així de gros perquè ningú es pugui confondre– no són comparables perquè el pressupost de l'Administració central no està equilibrat quan hi ha dèficit o superàvit pressupostari. Per descomptat, si el dèficit o superàvit pressupostari és petit, és a dir, si la diferència entre ingressos i despeses és petita, aquestes xifres són comparables; però si són diferents –i en particular l'any 2009 ho eren molt–, llavors no són directament comparables. També deixin-me dir, perquè ningú es pugui portar a engany, que aquestes xifres no depenen en absolut de si els ingressos són superiors o més que la despesa; és a dir, pels experts en aquests temes, fins aquí no hi ha hagut absolutament cap neutralització a efectes de comparació.

Si vostès es volen quedar aquí, quedin-se aquí; aquestes són les xifres. Però com que no són comparables, i això és particularment cert en alguns anys, a continuació, i seguint amb la metodologia del grup de treball –ho emfasitzo–, passem a fer-les comparables pel que en la literatura se'n diu «la neutralització del saldo pressupostari», en què simplement es reconeix –jo diria– el fet que, si les despeses són superiors als ingressos, aquestes despeses s'hauran de pagar algun dia, encara que no es paguin directament. I, per tant, s'imputa en el període una quantitat addicional d'ingressos que no es realitzen aquell any per part de l'Estat, però que es realitzaran algun dia. Com diu el grup de treball –cito–: «En aquest estudi la hipòtesi considerada consisteix a igualar els ingressos a les despeses. Això representa que, com a conseqüència de l'existència del dèficit o superàvit en els imports analitzats, es produirà un augment o reducció dels ingressos del sector públic central. En aquest cas, les despeses no s'alteren, sinó que són els ingressos els que s'acomoden a la despesa.» I el raonament –ho repeteixo– és que el dèficit que servia per pagar la despesa avui s'haurà de finan-

çar amb impostos en els períodes següents, com bé sabem i com bé ens passa cada dia.

Bé, això és el mateix... I aquí tenen el resultat de fer l'exercici, de fer-los comparables. El pressupost equilibrat –una vegada..., amb la neutralització– són les quantitats que veuen a dalt. Què reflecteix aquest increment del 2009? Reflecteix el Plan E i la política d'estímul que es va fer aquell any, que va ser la font del dèficit d'aquell any.

Aquí sí que ja són comparables. Aquests percentatges són els mateixos, perquè això no depenia de cap neutralització. La segona i la tercera línia són els mateixos que han vist abans, però ara –aplicats a quantitats comparables– hi poden veure el saldo de la balança fiscal pel flux monetari, que dona les quantitats que veuen aquí: menys 7,9, menys 8,1, menys 8,5, menys 8,4. Podem fer exactament el mateix pel flux de benefici i ens dona un dèficit fiscal inferior: de menys 5,6, menys 5,6, menys 5,9, menys 5,8.

I aquesta és la conclusió, i això és com s'ha aplicat la metodologia del grup de treball al càlcul del dèficit o superàvit fiscal entre el 2006 i el 2009. Ho repeteixo: quan tinguem les dades per al 2010 també seran calculades.

Moltes gràcies i disculpin si hi ha hagut aspectes d'aridesa en la meva exposició.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller, per la seva intervenció. Ara és el torn dels grups parlamentaris i en primer lloc, per un espai de set minuts... *(Veus de fons.)* Set minuts; ho hem fet amb proporció a la intervenció del conseller. Senyor Collboni, si vostè ha de menester dos minuts més no passarà res, no cal que li ho digui, però té al voltant d'aquests set, vuit minuts per intervenció; si en necessita algun més ja el té.

Vostè, ara, conseller... Cada grup intervindrà entre set, nou minuts –per grup– i després vostè tornarà a tenir tot el temps que vulgui per contestar... *(Veus de fons.)* Fins a mitja hora. I aleshores obre torn i, per un espai d'entre tres i quatre minuts, els grups parlamentaris podran contestar una altra vegada. D'acord? *(Veus de fons.)* Pausa.) Exactament ha consumit trenta-set minuts i vint-i-un segons.

Diputat Collboni, pot fer ús de la paraula; endavant.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Honorable conseller, vostè mateix ha dit a l'inici de la seva intervenció que s'està fent servir el mètode que es va concebre l'any 2005 i que el Govern de progrés va posar en marxa l'any 2008; el mateix sistema de càlcul, la mateixa metodologia.

Miri, jo li vull recordar una cosa que vostè segurament ja sap: els tres principis que van inspirar aquesta metodologia, els tres objectius que tenia aquesta metodologia, que podien ser tenir una base científica –o economicocientífica– per conèixer l'abast del dèficit fiscal català; segon, una neutralitat política, fruit de la composició plural, des del punt de vista ideològic, del grup de treball que la va fer, i tercer –i és el tema que ens porta avui aquí–, un ús

institucional de les dades. I aquest darrer punt és el que nosaltres pensem que aquest Govern no respecta i que el seu departament no respecta. Hi manté la metodologia, hi manté la neutralitat –en principi– política a l'hora de fer aquesta metodologia, però l'ús de les dades –del com, del quan, del qui explica els resultats– ha estat malauradament usada de forma partidista per part del seu Govern i del seu departament.

Perquè el que avui ens porta aquí és el que va passar el 26 d'octubre de l'any passat, que en una compareixença on es van acumular aspectes amb relació a l'auditoria economicofinancera, al pla del reequilibri, a la declaració de la situació econòmica, a les causes per les quals el Govern no va presentar els pressupostos a temps de l'any 2012..., i vostè, després d'estar tres hores en aquesta comissió, compareixent, a la sortida de la sala de la comissió va fer unes declaracions davant els mitjans de comunicació, que va *furtar* als diputats d'aquesta comissió, avançant un resultat –un resultat– d'aquest balanç de l'any 2009.

Miri, aquesta actitud ens sembla que és impròpia d'un govern que hauria de gestionar i que hauria de construir un consens a l'entorn del diagnòstic de la nostra situació financera, i que hauria d'intentar construir un consens a l'hora d'afavorir un canvi del nostre sistema fiscal. Aquesta ha estat una actitud que nosaltres vam denunciar i que, a més a més, suposa afegir confusió i afegir arguments a aquells que diuen que la reivindicació de Catalunya no està ben fonamentada.

Sabem –de fet, ens va passar en aquell moment– que demanar rigor a vegades es confon amb no ser un bon patriota: no abonar la tesi màxima del Govern en aquell moment no va ser de bons patriotes i així ens ho van recordar vostès i tots els seus altaveus. Però li recordo per què el 2008 es va adoptar aquesta metodologia: perquè ningú posés en dubte el rigor dels nostres càlculs. I quan dic «dels nostres càlculs» parlo del sistema institucional català, si ho vol dir així, del Govern i del Parlament de Catalunya. I per això es va constituir un grup d'experts i per això es va fer com es va fer, aquell grup d'experts. I, en segon lloc, perquè pogués ser una reivindicació, una proposta del conjunt de les forces polítiques catalanes, no d'unes contra d'altres i no del Govern –sobretot– contra aquells que dissentim de forma democràtica i lliure quan pensem que les coses no estan ben fetes ni ben plantejades.

No, senyor conseller, vostès utilitzen –utilitzen i estan utilitzant– un instrument de transparència democràtica, creat per l'anterior Govern d'esquerres per donar rigor i unitat política a la nostra reivindicació, en un instrument per demostrar les tesis que vostès volen fer majoritàries o volen fer hegemòniques sobre l'actual sistema de finançament. I li recordo que en aquell moment vostè va fer aquelles declaracions públiques justament dos dies abans que fos convocada la comissió del concert en el Parlament i pocs dies abans de les eleccions generals. Casualment avui el conseller compareix per parlar d'aquest tema un dia abans de la cimera del pacte fiscal: una altra vegada, una mostra de l'ús partidista i poc institucional que fa vostè –que fan vostès– d'aquest consens que s'havia construït a l'entorn del dèficit fiscal.

Conseller, vostè ha demanat –i aquell dia ens ho va demanar– que no contribuïssim, en el debat de pressupostos que es va haver d'ajornar –i després hem vist les conseqüències d'ajornar pressupostos per part del seu Govern i per part del Govern del PP– a un pim-pam-pum, però és que vostè va sortir d'aquella comissió i va iniciar un pim-pam-pum a les portes de la comissió –ho repeteixo, furtant el debat parlamentari necessari– col·locant aquesta idea dels 16.000 milions, que nosaltres no neguem, i alimentant una tesi que a nosaltres ens agradaria que ens verbalitzés, que és aquesta idea que Espanya ens roba, que hi ha un espoli fiscal, etcètera. Tot estava construït per reforçar aquesta idea abans de les eleccions i abans de la comissió del concert. I això, conseller, malauradament, el que fa, el que produeix és alimentar –alimentar– la demagògia, els extremismes, la manca de rigor, i alimentar al final aquells que defensen o neguen que efectivament a Catalunya hi ha un dèficit fiscal estructural.

D'aquesta confusió –d'aquesta confusió–, vostès en volen treure rèdits polítics, és evident; però no sé si s'adonen que també els que neguen aquest dèficit estructural també en treuen rèdits polítics. I per això vostè avui és aquí, conseller, per això vam demanar que vostè vingués aquí, perquè el Grup Socialista, al dia següent de la seva –considerem nosaltres– vergonyant i interessada filtració de les dades del dèficit fiscal, va presentar una sol·licitud de compareixença perquè vostè vingués aquí a explicar per què havia filtrat aquestes dades, que és el que li tornem a demanar.

I no va acabar aquí. Després va decidir que en presentava a la premsa i penjava a la web del seu departament un informe parcial, que no contenia els resultats que més contrastaven amb els càlculs que el conseller volia posar en relleu. Va decidir que no penjava fins al dia següent els resultats complets del seu informe, amb les dades sense neutralitzar, que deien que pràcticament no existia un dèficit fiscal. Hi insisteixo, nosaltres no neguem la major, el que demanem és rigor i que sigui lleial a l'esperit, justament, d'aquesta metodologia que vostè defensava a l'inici de la seva intervenció.

Però això no és el més greu. Fins i tot en l'informe sencer no es mostren explícitament la totalitat dels sis càlculs que s'havien fet en anteriors publicacions. Per què, conseller? Per què no s'han fet les sis? Vostè aquí n'ha explicat dues. Per què no les sis? Per què ens volen negar les dades a nosaltres mateixos –no només al Govern, sinó també al Parlament–? Per què ens volen o ens volem negar el ventall complet de dades i interpretacions, que totes tenen sentit, que totes tenen fonamentació i que totes són vàlides, i que no són incompatibles entre elles? Per què hem decidit que en el moment..., o han decidit vostès que en el moment en què estem vivint volen ser menys transparents, en lloc de més transparents i més rigorosos? En favor d'un mal entès patriotisme, de la defensa dels interessos del Govern però no dels interessos dels catalans? Per què ens volem amagar nosaltres mateixos aquesta informació, conseller?

Per anar acabant, vull reiterar que és veritat que el dèficit fiscal de Catalunya –i això ho pensem i ho hem defensat els socialistes catalans; de fet vam ser, si m'ho

permet, els pares de la criatura d'aquest sistema de càlcul— amb l'Administració central, segons la metodologia del flux monetari neutralitzada..., dóna un dèficit fiscal de 16.000 milions d'euros. És cert, per descomptat, no ho neguem, no posem en dubte aquesta dada. I pensem que aquesta dada és un argument irrefutable, que compartim —ho repeteixo— plenament, perquè aquest dèficit estructural que té Catalunya s'ha de resoldre. I nosaltres hem fet modificacions, propostes, sobre el model de finançament i per reduir aquest dèficit estructural, i vostè ho sap.

I justament per això volem denunciar avui l'ús partidista que fa de les dades. Justament per això ho fem: en defensa dels nostres interessos —dels catalans i de les catalanes—, perquè no ens fem més trampes al solitari, que no ens amaguem a nosaltres mateixos aquestes dades perquè això al final dóna arguments a qui les nega.

El president

Senyor diputat...

Jaume Collboni Cuadrado

Per això —vaig acabant, president—, conseller, esperem que no es tornin a repetir situacions tan esperpèntiques com la que vam viure aquell dia, com aquella filtració del mes d'octubre, i l'instem —i l'instem— a protegir allò que vostè avui ha defensat, que és l'herència positiva de l'anterior Govern pel que fa al sistema de càlcul.

Però no només el sistema, sinó l'elaboració, la publicació, l'explicació de qui, com i quan es fan aquestes explicacions de les balances fiscals. Perquè vostè sap que el conseller Castells això no ho feia i no ho hauria fet mai, i nosaltres pensem, conseller, que vostè davant del mirall tampoc ho faria, però el seu Govern ha decidit convertir el debat sobre la fiscalitat, sobre el sistema fiscal a Catalunya, en un, justament, pim-pam-pum polític i un..., diguem-ne, i la construcció, en fi, d'una gran cortina de fum que alimenta la propaganda política que en aquests moments el Govern de Convergència ha construït a l'entorn d'aquest assumpte.

Conseller, li demanem rigor, li demanem que sigui honest amb vostè mateix i amb l'herència positiva rebuda en aquest sentit, i que rectifiqui i que fets com aquest no es tornin a repetir.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat, per la seva intervenció. Ara és el torn del Grup Parlamentari Popular; el diputat Chumillas, en nom del seu grup, té la paraula.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyora secretària general, convidats... Senyores i senyors diputats, en aquesta explicació tan tècnica de com es fan els diferents procediments per calcular les balances fiscals, francament he vist que era més complicat encara del que pensava —que ja pensava que era complicat perquè havia sentit molt d'això, perquè, en fi, he estudiat això,

també—, i realment arribar a saber com imputar la despesa del Museo del Prado i tots els que existeixen a Espanya a les diferents comunitats és una tasca ingent, si és que s'arriba a aquests tipus de nivells.

Llavors, no obstant, veig que hi ha bastant consens que són dades relativament —com ho diria— objectives; vull dir, estan acceptades per tothom. Per tant, les donem per bones; l'únic, que sembla que potser és complicat d'arribar-hi.

Jo tinc algunes preguntes que m'he anat fent mentre sentia el senyor conseller. Estic temptat de dir algunes coses que tinc reservades per a després —a la discussió de la Proposició de llei de publicació de les balances fiscals—, però com que tampoc hi ha massa temps, a veure aquestes preguntes. Una és: quant es triga a fer una balança tan complexa com aquesta un cop s'han liquidat uns pressupostos o un exercici? Perquè suposo que esperar tres anys no té cap sentit. De fet, a la proposta de la llei següent el que es pretén és que a la llei que acompanya els pressupostos vingui l'última balança fiscal publicada, lògicament.

Després, hi ha tants números, jo tinc tantes gràfiques... Ingressos de l'Estat provinents de Catalunya, ingressos de la seguretat social, després hi ha l'Administració central... En fi, una pregunta concreta: aquest anomenat «dèficit fiscal» —que està..., doncs, bé, el que surti— va totalment a solidaritat —vull dir, al concepte de solidaritat—? Perquè ara mateix ja no sé si s'hi compten tots els serveis de l'Estat que es presten o ens presten.

Resulta molt senzill agafar un document oficial que fem servir tots —perquè és l'eina fonamental de govern— que és el pressupost, i dir: «Partides d'ingressos de la Generalitat: impostos directes, impostos indirectes. Aquest impost directe, ens en quedem tant, per tant l'altra part va per al Govern central; d'aquest, ens en quedem el 50, l'altra part —que és equivalent— al Govern central; d'aquest ens en quedem el 58, l'altra part —42— cap allà.» Llavors, sabem amb aquests números, fàcilment, quant enviem d'impostos cada any —està al pressupost. Ja està calculat, tot el que s'hagi calculat per arribar allà està perfectament dit. Amb això és molt senzill de fer un càlcul del que va a Madrid. I a més sabem que tot això que va a Madrid —si en traiem després transferències i transferències de capital—, doncs, hi anirà per dos conceptes: pagar els serveis de l'Estat a Catalunya i l'anomenada «solidaritat», eh?

Ara, amb aquest munt de números, a mi se'm perden una mica aquests dos conceptes. Jo ho sento, eh?, jo hi he fet esforços i porto..., de debò, per acabar d'aclarir-me, però al final m'he despistat més que..., això. Llavors, per això li feia aquestes preguntes.

D'acord, tenim aquest dèficit de 16.000 milions que deia el diputat anterior. I això on va a parar? Aquest és el dèficit que diuen tots aquests estudis, amb diversos fluxos i tan complicats. I això paga el que fa l'Estat aquí o és tot solidaritat? Som tan solidaris que donem 16.000 milions d'euros per a la resta d'Espanya cada any?

Bé, ho vull deixar aquí. Són preguntes molt concretes que agrairé molt al conseller que em respongui.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat, per la seva intervenció. Ara és el torn d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Diputat Boada, té vostè la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller i tot l'equip que l'acompanya, siguin benvinguts també. Jo tinc tres o quatre qüestions, que no seran ben bé preguntes: algunes reflexions potser, i alguna pregunta.

El senyor Collboni estava preocupat per si hi havia una coincidència per part del Govern entre avui i la cimera de demà. Jo estic convençut que no, i si n'hi hagués hagut, un desastre; perquè evidentment, amb la intervenció del conseller, si algú n'ha tret l'aigua clara per tal de, amb un interès partidista, fomentar el que n'anomenen «pacte fiscal»..., doncs, ha estat impossible. Ha estat avorrit, molt avorrit, sense ànima i sense interès, amb l'explicació excessivament tècnica que ens ha fet. Però, en tot cas, cada u fa el que creu convenient.

Però a vegades penso, senyor conseller –ja li ho he dit alguna altra vegada, em sembla, i és possible que vostè em digui que sóc pesat, entre altres coses, però ja li ho accepto–, que els diputats del Parlament o fins i tot el mateix Parlament el molestem –a mi em dona aquesta sensació; és una sensació, senyor conseller, no és una constatació– de la seva feina tecnocràtica, «gestorial»: que està en el Govern fent la feina de retallar sobretot en el que fa referència a les despeses, perquè encara no se li reconeix cap proposta que signifiqui creixement. O sigui, és que em dona la sensació que està més concentrat a portar el país cap a aquesta recessió que patim molt forta, que s'empitjorarà amb les decisions d'avui del Govern del Partit Popular, terribles a tots nivells –per cert, algunes d'elles demanades i aplaudides per vostè, senyor Mas-Colell–, i que faran agreujar la vida quotidiana dels nostres conciutadans i conciutadanes. Aquesta és la realitat després del que vostès fan durant un any i mig, i el que està fent en pocs mesos el Govern del Partit Popular i les últimes decisions, que veritablement seran duríssimes –duríssimes– per a la ciutadania. Ara, no sé què deu tenir a veure amb sortir de la crisi, perquè encara no hem descobert, totes aquestes mesures, si serveixen per sortir de la crisi.

És clar, a un govern, senyor Mas-Colell, se li demana transparència, se li demana credibilitat, no? I ho demanàvem també nosaltres amb les balances fiscals, que jo crec –i nosaltres creiem– que les balances fiscals són una eina que en mans de governants responsables és bona, molt bona, perquè és transparent, dona informació i, a partir d'aquí, tens moltes més dades per prendre decisions, no només els governants, sinó també la ciutadania. Però en mans d'un govern que la utilitza per a motius electorals o per a motius partidistes es converteix en una arma, i perillosa; passa d'eina a arma, i a vegades de doble tall, perquè fins i tot pot repercutir en aquest govern que la utilitza amb interessos partidistes.

És veritat que el Govern –intentaré argumentar-ho, però breument, eh?, perquè tampoc ens en sortirem, vull dir que...– d'esquerres va crear aquest grup de treball

«independent i plural». Vull fer servir aquestes dues paraules perquè les utilitzaré posteriorment amb la proposta de llei de balances fiscals, de publicació de les balances. I és veritat, no? Va publicar les balances amb les xifres que donaven les dues metodologies, neutralitzat i sense neutralitzar, tot el que vostè explica.

Però vostès no fan el mateix: vostès redueixen a dues persones el grup –de tretze a dues–, que són les que després de fer les dades –que és veritat que les fa el departament, en els dos moments, i és qui les ha de fer i ben fetes–..., però ja ho redueixen a dues persones. La pregunta és per què no es continua consultant també a les tretze persones si estaven disponibles –ja que estava creat el grup perquè poguessin tenir-ne una visió–? Potser algun d'ells els diria: «No, és que s'han de publicar totes.» Per què no varen publicar totes les xifres?

Clar, ja sé que potser..., i és pesat, ja pot ser, però és clar, ens ve... Com que he dit que era una eina important, jo me la crec. Jo de veritat que me la crec i me la crec perquè els ciutadans vegin què significa un dèficit fiscal, què és una balança fiscal, perquè llavors puguin parlar del model de finançament, que no és el mateix –que no és el mateix–, encara que a alguns els agradi barrejar-ho. Clar, i vostès posen amb llums, amb colors, amb cel·lofana la xifra del 8,4 i els 16.400 milions d'euros; la resta, la passen de puntetes –bé, de fet ni la citen. Bé, jo crec que és una bona estratègia electoralista, partidista i que ha donat resultats, els ho reconec –els ho reconec. Ara, un pessim favor al país i a la posterior negociació d'un altre tema que no és el mateix, que serà el model de finançament.

És clar, és veritat la xifra de 16.400 milions. Però per què no ho és, la de 4.000 milions de superàvit? Per què no ho és? No, no, surt en els models, no me la invento, la xifra de 4.000 milions de superàvit, eh?, de cap de les maneres: flux benefici, pressupost, no neutralitzat, 4.015. Per cert, no publicada –per cert, no publicada. La sabem perquè l'hem hagut de treure de les taules; sí, sí, ho hem hagut de fer... Però vostès no ho han fet i no l'han planejat, perquè així d'aquesta manera uns podem anar mirant a veure què és el que passa per una qüestió i una altra, no? N'han utilitzat el que més els interessava. Jo crec que és la que confon més –la que confon més.

És clar, utilitzen el flux monetari amb neutralització del dèficit. Clar, aquesta és una altra qüestió. No hi entraré, en el tema, que també és molt tècnic, de la neutralització, però sí que és una qüestió que s'hauria d'explicar bé, no?, que suposa que el dèficit de l'Estat és un pagament dels catalans a l'Estat; vostès ho plantegen així, no? Bé, es té en compte per primera vegada que succeeix amb la resta de les regions –la resta de comunitats autònomes–, quan la relació de la balança fiscal és entre el sector públic de la Generalitat i el sector públic de l'Estat. Ara, de cop i volta, hi afegeixen tota la resta de les regions i el percentatge que ens toca a nosaltres d'aquest dèficit de l'Estat. No sé per què, no sé si el paguem de cop i volta: jo no crec que el deute, el dèficit, es pagui de cop.

Jo crec que, a més a més –i vostès ho saben i és una de les qüestions que no han explicat–, el deute no es torna

mai, no baixa en termes absoluts, no és una xifra que s'utilitza en termes absoluts: el deute de la Generalitat està fet en percentatge –i el deute de tots els països–, amb relació al seu producte interior brut. Quan, evidentment, aquella economia creix i augmenta el seu producte interior brut, vol dir que aquell deute disminueix, però no vol dir que hem posat diners d'una caixa..., i l'hem portat a l'altra. Expliquin això, perquè si no enganyen –jo crec que volgutament, potser m'equivoco– amb el fonamentalisme del dèficit i el deute. I aquí passa igual amb les balances fiscals. Per això ara hi han posat també el tema de la neutralització que provoca aquesta situació. És una mica com si, per calcular el superàvit comercial de Catalunya amb la resta de l'Estat –el superàvit comercial–, hi restéssim el dèficit comercial de la resta de l'Estat amb la resta del món. Eh que no ho fem? Doncs, per què ho fem nosaltres amb la resta de comunitats autònomes?

Bé, en definitiva, jo crec que he intentat expressar o argumentar el perquè de la meua primera definició. Em sembla que haig d'anar acabant, potser? *(Pausa.)* Vaig acabant ràpidament.

I hi ha una qüestió que a mi em desagrada profundament, des d'un punt de vista polític i fins i tot des d'un punt de vista humanista, si m'ho permeten: que molts de vostès, membres del Govern, relacionin balança fiscal..., perdó, relacionin pacte fiscal –hi barregen balança fiscal sovint– amb solució a la crisi. És terrible, això –és terrible–: és una mentida brutal a la gent que la pateix dia a dia amb les conseqüències polítiques volgudes, ideològiques, del Govern del PP o el Govern de Convergència i Unió. No els podem dir això. I això no vol dir que no estiguem a favor de tenir una balança fiscal..., i estem a favor –que hi estem– de fer un nou pacte fiscal, com ho estem demostrant el nostre grup parlamentari. Però de cap de les maneres, mai, direm que tenir un pacte fiscal que s'acosti cap al concert econòmic és una solució a la crisi. És una mentida terrible per a la gent que pateix en el nostre país la situació de crisi que pateixen.

I en això només dir-li una qüestió, una pregunta, si em pot respondre –per abaixar el to, eh? En quina quantitat ha reduït el saldo fiscal el nou model de finançament? Estaria bé –no creu, senyor conseller?– d'explicar-ho. Més que res perquè el model de finançament, l'endemà que el vàrem aprovar –que era meravellós–, el vàrem tirar a les escombraries, alguns. Ha millorat el saldo fiscal el nou model de finançament? Aquesta és una pregunta directa, concreta, que segur que me la podrà dir. Jo en tinc una xifra, eh?, a veure si hi coincideix –a veure si hi coincideix.

I, en definitiva, a mi –acabo, senyor conseller– em preocupa molt la seva actuació, ho sento. Em preocupa la seva actuació des del punt de vista de responsable d'economia, d'hisenda i també diu de coneixement –això està, a més, en dubte–, del país. *(Veus de fons.)* Les polítiques de coneixement; no el seu, no. Ha entès perfectament, la secretària general, el que jo volia dir, ho ha entès perfectament: les polítiques de coneixement...

El president

Senyor diputat...

Joan Boada Masoliver

...no el coneixement del conseller, d'acord? Perfecte. Ho dic perquè després passa el que passa.

Sí, i acabo. No, sobre frases com les de l'altre dia, de no posar el dit a segons quines empreses del país no fos que marxessin, home, en una comissió d'investigació, que el president d'aquesta comissió també presideix... O que un país desenvolupat gasta igual amb més aigua i més energia; això està més pensat amb una idea de gestió de l'oferta i no gestió de la demanda. La pregunta hauria de ser quina aigua i quina energia, i si les polítiques d'eficiència i d'estalvi són bones. O tot el que ens ha explicat sobre el tema d'Eurovegas, com el model turístic ha d'anar al nostre país.

I acabo...

El president

Senyor diputat, si vostè és tan amable...

Joan Boada Masoliver

I acabo amb una cosa que m'ha preocupat, que no ve al cas –i segur que el president m'ho permetrà– però m'ha preocupat excessivament: quan he llegit les declaracions del director de l'Oficina Antifrau –avui, aquest matí o aquesta tarda–, el senyor Daniel de Alfonso, que deia que reconeixia que hi hauria blanqueig de diners a Eurovegas, però que el diner no té color, per la qual cosa això no importa. Si el president o el director de l'Oficina Antifrau té aquest concepte del diner i té aquest concepte del frau i del blanqueig de diners, evidentment ens hem de preocupar.

El president

Senyor diputat, ha d'acabar.

Joan Boada Masoliver

Acabo, doncs.

El president

Ha d'acabar.

Joan Boada Masoliver

Acabo dient-li, doncs, que si és possible que em pugui respondre a les meves reflexions i a la pregunta concreta que jo li he fet.

Gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara és el temps d'Esquerra Republicana de Catalunya. Diputat Aragonès, té vostè la paraula en nom del seu grup.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, saludar el conseller; des del nostre grup, agrair-li la compareixença.

És una compareixença que en l'ordre del dia n'agrupa tres i genèricament eren sessions informatives sobre l'actualització de la balança fiscal de Catalunya amb l'Estat, i els continguts de la compareixença entenem que s'adiuen amb el que s'havia previst. Ha estat una explicació dels aspectes tècnics, de la metodologia; evidentment hi han molts de números, moltes taules, molts conceptes, però són els que hi han al darrere de qual-sevol magnitud econòmica, més si és per una magnitud que ens serveixi d'indicador entre el paper de redistribució de la riquesa que fa el sector públic, en aquest cas, de la riquesa entre territoris.

Per tant, nosaltres entenem que les balances fiscals tenen tota la raó de ser, que són importants, perquè són un bon indicador d'aquestes transferències fiscals entre els territoris i l'Estat; que ofereixen diferents dades amb les diferents metodologies, però que en tot cas són –independentment de les metodologies– dades impactants.

Hi ha hagut diferents debats en els quals també ens agradaria –que molts són de caràcter tècnic, però que se'n fa una muntanya política–, des del nostre grup, fer un posicionament. És a dir, això del «neutralitzat», «no neutralitzat», en un moment en què el retorn del deute públic és una part important de la despesa de la Generalitat –em sembla que és el tercer departament; podríem dir que és el tercer departament, no?– i en un moment en què l'emissió de deute públic és una part molt important dels ingressos de la Generalitat –per això sempre quan hi han les dades de liquidació provisional dels pressupostos parlem del dèficit i tot això–, doncs, és lògic que això s'hi inclogui. Que s'hi inclogui i que hi hagi unes maneres d'estimar-ho amb relació a aquestes transferències fiscals a territoris, perquè si no seria com fer unes balances fiscals entre Catalunya i l'Estat en què l'Estat espanyol no tingués dèficit. Llavors, clar, això en un moment en plena crisi del deute públic ens sona una mica estrany –no entendre que s'ha d'incloure aquest aspecte de la qüestió, doncs, de neutralitzar les balances. Per tant, nosaltres, respecte a aquest aspecte tècnic, el compartim plenament.

La realitat, quina és, al final de tot això? És que hi ha un persistent dèficit fiscal. Que no és que hi hagi hagut uns pressupostos d'un any, de l'Estat, en què la inversió ha desaparegut, o d'altres en què ha estat molt pronunciat, sinó que és persistent al llarg dels darrers anys i, si m'ho permeten –amb totes les excepcions que tenen les diferents característiques del sector públic al llarg de les darreres dècades i sobretot el seu pes en l'economia, que ha estat molt diferent, molt més petit fa molts anys–..., en tot cas, doncs, és persistent, no?

Llavors, només per dir la valoració que nosaltres en fem a partir d'aquestes dades: és molt o poc? Doncs, miri, ho comparem: aquests 16.000 milions de les dades que se'ns ofereixen de dèficit fiscal de l'any 2009, amb el saldo entre l'Estat espanyol i la Unió Europea el 2009, que va ser de 33 milions. Per tant, el dèficit fiscal

de Catalunya amb l'Estat l'any 2009 és 127 vegades el dèficit de la Unió Europea amb l'Estat espanyol, una aportació 127 vegades superior. Per tant, en tot cas és significativa i té algun paper –també hi té un paper des del nostre punt de vista– en la sortida de la crisi.

El nostre grup parlamentari en els debats de pressupostos li hem ofert alternatives d'ingressos –que ara no entrarem en aquest tema, que és un altre–, que nosaltres xifràvem en 1.000 milions d'euros. Quan parlem... En alguns mètodes es parla d'11.000 milions i en un altre mètode, que nosaltres entenem que des del nostre punt de vista és més adequat, però..., en tot cas, 16.000 milions. Doncs, mirin, les mesures..., el màxim que hem trobat nosaltres de mesures redistributives en matèria impositiva en aquest país són 1.000 milions; el problema del dèficit fiscal són 16.000. Per tant, és un problema d'una raó d'1 a 16, i això també, doncs, visualitza també quines han de ser les prioritats per incrementar els diners, que s'inverteixin en el territori, que es destinin a millorar el benestar dels ciutadans... I nosaltres creiem que això també ajuda evidentment a sortir de la crisi.

Per tant, res més. No tenim cap pregunta, ens ha semblat tot clar, coneixíem bona part del document perquè estava penjat en el departament –no en aquest format específic, però sí el seu contingut–, i per tant els agraiem de nou la compareixença.

El president

Gràcies, diputat, particularment per la seva concisió. Ara és el torn de Ciutadans, el Subgrup Ciutadans. Senyor Cañas, té vostè la paraula, diputat.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. El debate de hoy, además de no aportar ninguna novedad a lo ya escuchado con anterioridad, yo creo que lo que nos plantea, en definitiva, es un debate que es político, que es ideológico, y que también es ético y moral.

Es decir, ¿uno cree en la igualdad? ¿Y cuál es el papel del Estado? Ese es el debate. El debate es: ¿los ciudadanos pagan en función de su renta? ¿Los territorios pagan en función de una renta agregada? Y la pregunta es: ¿la renta se distribuye de manera uniforme en el territorio? Si uno contesta a la última pregunta «no» –no porque sea especialmente inteligente, sino simplemente porque constata la realidad–, entenderá que en la relación gasto o pago de impuestos / recepción de inversión, hay diferencias, lógicamente, como las hay entre individuos respecto a lo que aportan y lo que reciben de servicios, y cuando se agregan esos individuos y se territorializa el gasto, hay diferencias.

A mí –siempre lo he dicho– me gusta vivir en la parte del mundo donde se paga más de lo que se recibe. Es más: como ciudadano, me gusta ser de aquellos que pagan; siempre es bueno no depender de nada ni de nadie.

Y entramos aquí en un debate que es..., a mí siempre me ha producido una profunda repulsión ideológica y también moral. A mí me repugna que alguien haga un

uso político de un hecho cuantitativo, y es que hay territorios de un estado que pagan agregadamente más de lo que reciben a nivel de inversión. Porque existe una cosa, que a algunos parece que se les ha olvidado –y quiero aquí señalar al Partit dels Socialistes de Catalunya, no así a Iniciativa per Catalunya Verds, que hago nuestra una parte sustancial de su intervención–, que dice que los ciudadanos en un país que garantice constitucionalmente la igualdad, al menos nominalmente..., ese país tiene que entender la igualdad de acceso a los principales servicios públicos y la igualdad en la obligación de contribuir al sostenimiento de las cargas públicas en función de la renta de cada uno. Ese es el principio.

Y que los datos de una balanza fiscal simplemente constatan un hecho, y nada más –y nada más–: que las regiones más ricas –relativamente– son las que contribuyen, cuando se territorializa el gasto, de una manera mayor al ingreso del Estado, y que reciben generalmente menos en su gasto. Algo que es normal en cualquier país normal. Porque si usted se fuera ahora mismo a Alemania e hiciera, no la intervención de hoy, sino las intervenciones que hacen ustedes en el Pleno del Parlamento, yo creo sinceramente que tendrían ustedes un problema muy serio. Porque aquí estamos hablando de igualdad en el acceso a los servicios públicos con independencia de cuánto contribuye uno. Y, repito, simplemente teniendo en cuenta que la renta no se reparte de una forma uniforme en un territorio.

Y, aparte, ustedes hacen trampas. ¿Saben por qué? Porque ustedes no quieren que la verdad les estropee una manipulación política. ¿Qué datos proporcionan ustedes –y ya entrando en el tema este de la balanza fiscal–? Flujo del beneficio, el saldo fiscal de flujo beneficio con el valor neutralizado: menos 11.261. Flujo monetario con valor neutralizado, menos 16.000. O sea, 16.000 millones frente a 11.000. Ustedes han utilizado el dato «16.000 millones». Hemos pasado de 22.000 a 16.000 y hemos tenido una ganancia de 6.000. Algunos todavía no han actualizado el argumentario y siguen utilizando 22.000; pero, bueno, son 16.000. En el saldo fiscal con flujo monetario, que es..., de lo más repugnante, ya el doble mortal, porque eso significa que solo es la inversión directa del Estado en el territorio, sin tener en cuenta que estamos en un estado. Pero, bueno, ya está bien, hombre, ¡ya está bien! Pero ¿qué es esto? O sea, ¿no tienen en cuenta ustedes que formamos parte de un estado, ni que ese estado tiene un gasto estructural? ¡Y ustedes no lo cuentan! Pues no, no lo cuentan –no lo cuentan.

Claro, y ustedes se olvidan de dos cosas. Se olvidan de dar los datos del flujo beneficio y el flujo monetario sin neutralización, que son más 4.000 millones de superávit en el flujo beneficio y menos 792 millones de déficit en el flujo monetario. Pequeña diferencia, ¿eh? Pero si incorporamos a esos saldos fiscales sin neutralización la seguridad social, resulta que en el flujo beneficio hay más 1.890 millones de superávit en 2009; en el flujo monetario, más 1.253. Esos datos también son reales, supongo, ¿no? Pero, claro, eso estropea una buena manipulación política: los 16.000 millones con los cuales taladran ustedes permanentemente al conjunto de la

ciudadanía día sí, día también, como piedra angular de lo que ustedes pretenden –cosa que tampoco tiene nada que ver con un análisis de balanzas fiscales–, que es un pacto fiscal basado en el concierto económico para que la Generalitat gestione todos los tributos –recaude y gestione todos los tributos– en Cataluña, cosa que ya es el triple mortal, es la vinculación inexacta e incorrecta de conceptos.

Porque ese es el argumento de este documento, no tiene otro. No es lo que decía el señor Collboni. Esto solo tiene como objetivo el construir una coartada, construir una coartada que legitime una petición política; un dato que ustedes utilizan, uno de ellos, el del flujo monetario neutralizado –16.000 millones–, y todo el resto de datos los obvian.

Obvian cosas tan absolutamente alucinantes... Por ejemplo, le pongo algunos datos que usted no ha dicho. Asuntos Exteriores, ¿qué gasta España en Asuntos Exteriores al año? 864 millones. ¿Cuánto imputan ustedes? 1 millón. Muy bien. ¿Qué gasta España en Justicia? 1.667 millones. ¿Cuánto imputan ustedes a Cataluña? 82. En Defensa, 8.330; ¿cuánto imputan ustedes a Cataluña? 343, el 4 por ciento. O sea, imputamos los gastos de salud de los soldados que están en Cataluña. ¿Pero esto ustedes creen que es serio? O sea, pidan ustedes que venga la Brunete aquí y tendremos más porcentaje de fuerzas armadas. ¿A que no la quieren? Pero ustedes están en un estado que tiene unas fuerzas armadas y que ustedes tienen que incorporar al coste proporcional en el gasto del Estado. ¿Cómo que ustedes lo obvian?

Pero seguimos más. Si es que son datos que, desde luego, si alguien entra en valorarlo, se da cuenta del nivel de manipulación tan absoluto que su Gobierno hace de este informe; es una manipulación absoluta, innoble en una administración, innoble. Porque la necesidad de un mejor modelo de financiación nada tiene que ver con estas presuntas balanzas fiscales, nada en absoluto. La mejor financiación es necesaria porque hay que prestar unos servicios públicos que son competencia de la Generalitat que tienen que estar dotados de una forma suficiente. Ese es el argumento decente que uno tiene que utilizar cuando defiende un mejor modelo de financiación. Nada que ver con utilizar unos datos...

El president

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...–acabo, presidente, sí– de una forma incorrecta, manipularlos, utilizar aquellos que únicamente sirven como coartada para una justificación de un proyecto político que en definitiva hace aquello que, digamos, indica en su exposición: que Cataluña nada tiene que ver con el Estado, que quieren el nuevo modelo de financiación como paso previo a la independencia y que ustedes tienen puesta la directa obviando la realidad, porque, como le digo, la realidad a ustedes les molesta en su construcción de la mentira.

Gracias, presidente.

El president

Moltes gràcies, diputat, per la seva intervenció. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Diputada Senserrich, té vostè la paraula en nom del seu grup.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, president. Primer de tot voldria donar la benvinguda a l'honorable conseller, la secretària general i tot l'equip que l'acompanya avui aquí. Agrair-li l'explicació exhaustiva sobre el càlcul de les balances fiscals que ens ha fet.

I, si em permeten això, voldria dir al diputat Boada que potser no estan d'acord amb coses que es puguin dir, o com es diguin, però el que sí que li demanaríem és respecte, perquè vostè aquest matí tenim constància que ha demanat respecte en una comissió per una sèrie de coses, i demanaríem el mateix respecte per al conseller i per a la resta de membres d'aquesta sala.

Després d'això també dir-li que, si m'ho permet, «enganyar», la paraula «enganyar» jo de vostè no la trauria massa. Perquè, si parlem d'enganyar, li sona 2,4-4,2? Cal que digui més xifres? Quaranta-vuit mil milions d'euros en deute pluriennal que ens van deixar el 2010? Això és el que fa el conseller: el conseller treballa perquè el país surti del forat, i les balances fiscals són una cosa que també depèn del seu departament i que també ens ha d'explicar, i així bonament ho fa i ens ho explica.

I en aquest sentit, senyor Collboni, dir-li que el 26 d'octubre el senyor conseller les declaracions no les va fer a fora amb els periodistes, sinó que les va fer aquí dins la comissió: ho va dir davant dels diputats que formem part d'aquesta comissió –i jo en sóc membre, i per tant ho vaig sentir–, i així consta en la comissió. Per tant, només fer aquests aclariments.

Doncs, com li deia, després d'escoltar el conseller atentament, ens ha explicat que hi ha dues metodologies –no sis, com alguns volen fer-nos creure–, i que al seu moment, l'any 2005, un grup de treball en va consensuar els aspectes tècnics, i que el 2008 s'hi van fer una sèrie d'avenços tant pel que fa a la disposició d'informació com a alguns aspectes metodològics. Així, doncs, tenim el flux de benefici, el flux monetari –com ha explicat el conseller–, i clarificar que els mètodes són complementaris, i no substitutius com alguns ens volen fer creure. I, això sí, aclarir que el mètode benefici requereix més supòsits –com han pogut comprovar amb l'explicació del conseller–, doncs, que en compliquen el càlcul, però que igualment es fa i es publica, com s'ha fet.

També ens agradaria remarcar que el càlcul de les balances que s'ha fet, com en d'altres ocasions, es fa des de la Subdirecció de Finançament Autònom del departament –del seu departament, conseller–; per tant, no és una cosa que ens hem inventat, que caigui del cel, sinó que fa anys i anys que fa el departament.

I des del nostre grup ens agradaria afegir –per fer-li l'aclariment a algun diputat– que des de la Generalitat sempre hi ha hagut voluntat de conèixer-ne les xifres,

i és això el que s'ha participat des de fa molt de temps. Ja en les primeres actualitzacions de les balances fiscals –les que van sortir del període de 1989-1994 i del 95 al 98–, el Govern de la Generalitat en va participar i, si es llegeix els documents i les monografies que hi han publicades a la web sobre aquests temes, podran llegir i comprovar que això és així. No és un invent del tripartit. Sí que vostès hi van posar un grup de treball que va fer i va acordar les dues metodologies –i no sis, com alguns ens volen fer creure–, i el Govern sempre hi ha col·laborat i n'ha participat.

Perdoni, conseller, que li contesti algunes coses, però és que jo m'he anat veient que aquest debat l'hem parlat molt al Parlament i constantment sembla que hi ha gent que potser o no escolta o no li queda prou clar. Per tant, ens agradaria remarcar aquests aspectes.

I volem fer èmfasi que som conscients, tal com vostè ha dit, que el càlcul de les balances és d'una importància cabdal per conèixer l'efecte redistributiu entre territoris de la política fiscal que fa el Govern central. I és aquí on lamentem que alguns partits polítics insinuïn –o d'altres directament diguin– que dubten dels resultats presentats. Avui aquí hem sentit que en fèiem un ús partidista perquè aquesta comissió d'avui la fèiem abans de la cimera de demà. Senyors diputats de la comissió, com bé saben es va enviar un *planning* fa uns mesos de quines serien les comissions que hi haurien, i sabíem que hi havia avui –almenys en aquestes dates aproximadament–..., que vindria el conseller i que parlaria sobre això. Per tant, si el president Mas el dia 3 de juliol va fer públic i va anunciar que hi hauria una cimera... I nosaltres ja feia mesos que ho sabíem: ús partidista, cap. En tot cas, els temps van com van, les coses tenen el seu circuit, el seu recorregut, i han anat així i no hi ha cap ús partidista ni ara, ni abans.

També dir-los que no confonguin –que no vulguin confondre– on hi ha consens. Les balances són les que són: són xifres objectives, i aquí ningú ha de posar el dit en un tema tan clar com aquest. I poder el que els molesta no és el resultat –o esperem que no sigui així–, sinó alguna altra cosa, perquè això no ha de treure credibilitat a les xifres i molt menys menysprear els serveis tècnics de la Generalitat –com s'ha dit, això ho calcula la Generalitat i uns funcionaris que hi eren abans i ara– ni tampoc treure credibilitat al nostre Govern de Catalunya. Creguin-me: això els ciutadans no ho entenen, i no ens ajuda gens com a país.

Bé, des de Convergència i Unió defensem els resultats ara i abans, no els hem posat en dubte mai: ni abans, ni ara. I és per això que ens agradaria, conseller, que, com ja ens ha deixat clar..., però que ens ho remarqués: no hi ha hagut cap modificació en el càlcul de la metodologia, com bé ha dit i és així.

I també per acabar, voldríem preguntar-li si s'està fent una campanya d'informació sobre els resultats de les balances fiscals i, en cas afirmatiu, com ens pot ajudar a fer pedagogia de la situació econòmica que viu Catalunya en aquests moments.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada, per la seva intervenció. Ara és el seu torn, honorable conseller; té vostè la paraula per trenta minuts, conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Sí, seré molt més breu. A veure, en primer lloc, gràcies a tots els diputats pels seus comentaris, especialment els aquí presents.

En segon lloc, dir que estic aquí perquè vostès m'ho han reclamat i em sembla perfectament raonable, i no hi ha hagut cap intent que això coincidís amb cap altra cosa: això ha succeït en el curs normal dels esdeveniments.

També sento si els he avorrit, a uns més que a altres. Confesso que he fet una presentació deliberadament, diguem-ne, plana, perquè em sembla que això és el que volien quan em van demanar veure els càlculs del dèficit fiscal per dintre, al considerar-se que podia haver-hi controvèrsia; m'ha semblat que això és el que tocava.

Aniré grup per grup. Senyor Collboni, clar, vostè m'ha de permetre que jo també li demani rigor. Com ja ha estat assenyalat –i, com que no costa gens, comprovant-ho als reports del Parlament, als daixò del Parlament–, aquesta xifra jo la vaig presentar en seu parlamentària. El que em sembla que va passar, crec recordar, és que vostè va intercanviar-se amb Rocío Sampere i després possiblement no van comunicar-se. Però, escolti, és que no hem de discutir-ho: vagi a veure –com es diuen?, les actes? (*veus de fons*)– el diari de sessions i hi veurà que jo ho vaig presentar en seu parlamentària.

Després, per descomptat que parlo amb la premsa, tothom ho fa; les balances fiscals el conseller Castells les va presentar en rodes de premsa, jo també ho he fet. Però vull repetir i vull que consti també en acta que aquella xifra la vaig donar en seu parlamentària, davant dels senyors diputats i davant dels diputats del seu grup parlamentari.

Escolti, celebros que reconegui el seu fill, quan diu que varen ser els pares de la criatura; doncs, em sembla bé. Efectivament, varen ser els pares de la criatura i jo no li ho discutiré, i la criatura pesa el que pesa. Ja està bé –ja està bé–, i en això no hi ha més a dir.

Si a vostè no li agraden les neutralitzacions, aquí té les dades que no tenen res a veure amb les neutralitzacions –aquestes no hi tenen res a veure, eh? La neutralització només és per poder fer aquestes restes que ara evidentment no es poden fer sense més, perquè no estan fetes sobre els mateixos totals. Però això: aquestes xifres no depenen per res de cap neutralització, és el que és, sense més.

Tampoc vull dir que he passat opinions sobre el sistema de finançament. El que hi ha és la balança fiscal amb l'Estat, i la balança fiscal amb l'Estat és el resultat de molts factors: un és el sistema de finançament, però un altre són les inversions directes de l'Estat, els impostos de l'Estat, etcètera. O sigui, no he opinat sobre el sistema de finançament.

Se m'ha fet una pregunta sobre quins havien sigut els rendiments del sistema de finançament. El que els dic

és que no tinc cap dubte que han estat positius. Les xifres del balanç..., una lectura ràpida de les balances fiscals pot fer dir: «Bé, escolti, les balances fiscals no varien.» Bé, les balances fiscals són els resultats de molts equilibris. Jo no tinc cap dubte que sense el sistema de finançament hauria sigut pitjor, perquè realment el que ens ha estat passant durant molts anys –i seria bo que deixés de passar– és que correm, batallem, per quedar-nos al mateix lloc. Però sí: la batalla del sistema de finançament va ser una bona batalla que va permetre quedar-se al mateix lloc, perquè si no hauria sigut una catàstrofe, hauria sigut una catàstrofe absoluta. O sigui que sí, va ser positiu.

També vull precisar-li, en la dimensió del rigor, que el document sobre el qual es va basar el que vaig anunciar a l'octubre es va penjar a la web del departament simultàniament que jo l'esmentés en seu parlamentària, i no el dia següent.

Però, en fi, tot això és menor. Celebro, ho repeteixo, que vostès reconeguin la criatura, perquè vol dir que tenim un àmbit, diguem-ne, d'anàlisi conjunta. Ho repeteixo: si no li agrada la neutralització, aquí en té xifres no neutralitzades. De tota manera, a aquests efectes i a efectes d'alguna de les altres preguntes, puc llegir un trosset de l'informe de la comissió d'experts de l'any 08, quan diu: «Aquests saldos estan fortament condicionats pel dèficit o superàvit públic que hi ha o pel que es deriva dels imports analitzats, fins al punt que si hi hagués un dèficit i aquest fos molt elevat podria donar-se el cas» –quan diu «dèficit» vol dir «dèficit públic»– «que totes les comunitats tinguessin un saldo fiscal positiu.» Així, neutralitzar el dèficit o superàvit públic és convenient si es volen analitzar els fluxos redistributius interregionals. Si no es vol, aquí els tenen; però tampoc tindria gaire sentit parlar de dèficits fiscals que no sumen a zero quan es sumen sobre les diferents regions. I certament el que devia passar l'any 2009 és que el dèficit sense neutralitzar és positiu, és un dèficit per a totes les comunitats autònomes, i la diferència entre la mitjana i la catalana és el mateix nombre. O sigui, ho repeteixo: si la neutralització molesta molt, no fa falta fer-la.

Sobre les observacions del Partit Popular, hi estem d'acord: això és més complicat del que sembla, considerablement, i per això jo crec que no ens hem de capficar en decimals. L'important és que la metodologia sigui consistent i segurament les variacions a través del temps ens donen, possiblement, més informació que els decimals.

Quant es triga a fer-la bé? Les del 2009, que eren les últimes per a les quals teníem dades definitives, es van poder fer a finals del 2011, i de fet no es van acabar –perquè això pren molt temps i molt treball de funcionari treballant– fins al mes de febrer del 2012; per tant, dos anys, dos anys i mig. I per al 2010 jo esperaria que ho poguéssim tenir fet al voltant –si hi apliquéssim la mateixa regla– del febrer del 2013. Intentarem que sigui una mica abans, però això depèn de la disponibilitat de dades, que les publica el Govern central; no depèn només dels pressupostos, sinó de moltes més dades.

Em pregunta si això va totalment a solidaritat. Aquesta és una bona pregunta; evidentment, aquestes coses

convé visualitzar-les. És important entendre la diferència entre el mètode del flux monetari i del benefici, perquè no són diferències només de mètode, sinó que mesuren realment coses una mica diferents i tenen implicacions diferents en les del flux monetari, sent particularment important en èpoques recessives i en què hi ha atur com l'actual.

Agafem el cap de la Brunete, que mencionava algú, i potser per fer-lo menys dramàtic pensem en Talarn, en l'Acadèmia de Suboficials de Talarn. Efectivament, pel mètode del benefici no importa si Talarn està a Lleida o està a Osca; és totalment indiferent. Pel criteri monetari, és molt important, perquè en un cas és despesa a Catalunya –i per tant llocs de treball a Catalunya, i per tant estímul a Catalunya– i en l'altre cas, no.

Més en general, si ho veiem en l'Administració de l'Estat, en el mètode del benefici, efectivament, es fa un exercici de calcular..., d'atribuir els beneficis de l'Administració general de l'Estat a tots els ciutadans de l'Estat; en el mètode monetari depèn d'on es fa la despesa. I això no és irrellevant –això no és irrellevant. Perquè oi que no hi ha cap raó sagrada per la qual no hagi d'haver-hi cinc ministeris a Barcelona? Jo crec que fins i tot el Partit Popular n'hauria de fer una bandera, que es traslladessin uns quants ministeris a Barcelona: serien llocs de treball i seria estímul. Això és el que mesura el mètode del flux monetari. No hi ha dubte que el fet que hi hagi una concentració de despesa pública i de funcionari a Madrid, doncs, és un benefici per a l'economia de Madrid que no té Catalunya. En fi, li planto aquesta idea, eh? No sé com reaccionaré –no sé com reaccionaré– si proposa que s'installin ministeris a Barcelona, m'ho hauré de pensar –m'ho hauré de pensar–, però des del punt de vista del flux monetari no hi ha dubte que seria positiu. En canvi, el mètode del benefici, que dona un dèficit inferior, té més en compte aquesta distribució dels beneficis i, per tant, la imputació de costos de l'Administració general de l'Estat.

Per tant, una part d'aquests milions –més ben reflectit en el cas del benefici que en cas del monetari– representa això que en diem «solidaritat». Jo prefereixo «cohesió»; prefereixo «cohesió» perquè la solidaritat a mi m'agradaria fer-la amb els pobres de la terra, i jo crec que els pobres de la terra no estan molt concentrats a la península Ibèrica, mentre que reconec que a Europa o a l'Estat espanyol pot ser raonable que, per garantir una bona convivència, fem despeses per a cohesió. M'imagino que aquest també devia ser el raonament, diguem-ne, filosòfic que va fer servir Europa quan Felipe González els va convèncer que calia una injecció de fons cap al sud i hi van posar el nom de «Fons de cohesió» i no de «Fons de solidaritat».

També vull dir que em sembla perfectament natural que siguem font de fons de cohesió perquè estem per sobre de la mitjana espanyola i, de fet, si és pels vint-i-set, per sobre de la mitjana europea, que seria potser un àmbit més natural per calcular el nostre excés d'ingressos.

Però no cal oblidar que també hi ha necessitats relacionades –ara me'n vaig a una derivada– amb el fet que la màquina productiva del país pugui funcionar bé. De fet, el nivell dels principis l'Estatut del 79 el capturava

molt bé, quan deia que la recepció de despesa havia de combinar la despesa, que, per població –que, ara jo dic, reflecteix el principi d'equitat de serveis socials–, tots hem de ser iguals, amb un component de recepció d'acord amb el PIB. I aquest és el que mesuraria les necessitats, diguem-ne, d'inversió i de bon funcionament de la màquina productiva. Si la màquina productiva produeix el 18 per cent, doncs, és lògic pensar que les infraestructures que serveixen per a això han de ser comparables. Però, en fi, deixem això de banda; és una discussió fascinant que podríem continuar.

Senyor Boada, aquí he posat que sento molt avorrir-lo, però realment no. Vostè em dona molta canya i llavors, escolti, venir aquí i avorrir-lo és el seu problema, no és el meu. Jo he fet la meua feina d'una manera que m'ha semblat raonable. Poden veure el document: el document està ple de xifres. Si no li agrada la neutralització, aquí les té sense neutralitzar i faci'n l'ús que li sembli convenient.

Ja li he contestat això del nou model de finançament: crec que va ser positiu. Sense el nou finançament hauríem estat pitjor i potser hauria sortit un dèficit fiscal superior. Com que no n'he calculat la xifra, i avui hem de ser curosos, doncs, no sé quina xifra hauria sortit.

Jo crec que no he barrejat pacte fiscal i balança fiscal. Però, en fi, vostè és lliure de pensar que ho he barrejat.

I finalment, escolti, que el responsable de l'Oficina Antifrau respongui pel que pugui dir, eh? Jo no he llegit el que pugui dir i ja en respondrà ell, i a mi no em toca. Però, vaja, com que ha volgut tocar el tema... Diguem-ne, hi ha regulació europea intensa en el tema del reciclatge de diner o el blanqueig –el tema del blanqueig de diner–, hi ha institucions molt serioses i responsables, legislació, policia, etcètera. O sigui que no dubti que Europa farà tots els esforços –i els farà l'Estat, i els farà Catalunya– per evitar blanqueig de diners en qualsevol context i circumstàncies. Europa és una cosa seriosa.

Jo crec que ho deixaré aquí. Li donaré les gràcies al senyor Aragonès, que, en fi, jo crec que, si ha fet algunes preguntes específiques, poc o molt ja les hi he contestades. I també a la senyora Senserrich. Avui no tractaré del tema comunicatiu sobre el dèficit fiscal. Com que sóc bàsicament un acadèmic, penso que si un posa el *paper* a la web, doncs, ja es va estenent sol; segurament això no és completament veritat, però des del departament hi hem fet aquesta contribució, que crec que és significativa.

El president

Gràcies, senyor conseller. Hi ha algun grup que demani alguna puntualització? I ens estalviaríem obrir una segona ronda. (*Pausa.*) Té la paraula..., això sí, a vostè li han mancat molts de minuts, senyor Chumillas; també li demano brevetat. Al senyor Boada li n'han sobrat alguns; també li demanaré brevetat. Senyor Chumillas, té vostè la paraula per al mínim temps possible. Gràcies.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per les seves explicacions.

Només volia saber –si m'equivoco, algú que em corregeixi... Darrere de la noció de «neutralització» –doncs, igual que darrere de la noció de «deute»– hi han moltes coses. Jo entenc que la neutralització el que fa, efectivament, és treure el deute..., que es magnifica en temps de recessió. Què passa? Quin deute? Doncs, ara mateix l'Estat espanyol s'ha d'endeutar per pagar cada any 30.000 milions d'euros en subsidis d'atur; d'aquests, 5.000 vénen a Catalunya cada any, més o menys –més o menys. Doncs, evidentment, es pot tenir en compte o no es pot tenir en compte. Hi ha un saldo de la balança fiscal que pot tenir això en compte o pot no tenir-ho en compte, igual que hi ha un saldo de la balança fiscal que pot tenir en compte el saldo de la seguretat social o pot no tenir-lo. Vull dir, però, per saber què vol dir «neutralitzat»: serien despeses com aquesta o serien els interessos, que és una altra partida, de 30.000 milions d'euros a l'Estat, generats per capítols com aquest? O sigui, no és una cosa tan...

Bé, i per què ho traiem? Clar, com que hi ha aturats a tot Espanya, tothom té una partida d'aquest..., però és per un concepte concret que efectivament està..., diguem-ne, s'ha produït aquí, és necessari. Ho dic perquè també de vegades s'oblida que pertànyer a un ens superior, diguem-ne, administratiu o/i polític també és útil, i espero que segueixi sent-ho de cara al fet que d'aquí a poc puguem fruit dels hispanobons per poder finançar les autonomies.

Bé, si m'he equivocat en això també agrairia que el senyor Boada o algú que parli després m'ho pugui dir. Només volia puntualitzar això.

Ah, per cert, m'encantaria que hi hagués algun ministeri aquí a Barcelona, senyor conseller. Vull dir, això també segurament depèn en part d'altres partits d'aquesta cambra, perquè ara mateix l'únic partit nacional espanyol d'aquesta cambra és el nostre; llavors, en fi, costarà molt que puguem portar aquí algun ministeri. De totes maneres, si algunes postures de màxims, doncs, es relaxessin i s'accedís al diàleg, etcètera –per exemple, demà hi ha una trobada estu-penda per fer-ho–, estic segur que en algun moment hi podria haver algun ministeri aquí, naturalment.

Moltes mercès.

El president

Gràcies, diputat Chumillas. Em sembla que interpreto el sentit de tots els grups parlamentaris, excepte el seu, que potser aquesta comissió no farà cap petició formal en aquest sentit, senyor Chumillas, però té vostè naturalment tot..., avui, té tot el dret a considerar-ho, només faltaria, i més quan ha apuntat aquest exemple el mateix conseller Mas-Colell.

Diputat Boada, té vostè la paraula; li prego brevetat, si és tan amable.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. No, el que en tot cas sí que podríem proposar és que en traguessin un parell o tres perquè ja no té ni competències a nivell estatal; estaria

bé, doncs, que per a la racionalització de l'Administració central alguns ministeris no existissin, com el de Cultura, per exemple, o algun altre. Bé, però això també és una altra qüestió.

Jo només dues qüestions, vull dir. Una qüestió directa... No em podrà contestar, senyor conseller, però sí que m'agradaria que en prenguéssis nota. Nosaltres hem estudiat –ho dic perquè jo crec que és molt important– que amb l'aportació al nou model de finançament el saldo fiscal vindria a ser un 1,2 del PIB, al voltant de 2.400 milions d'euros. Home... I, a més a més, nosaltres hi afegiríem potser 1.000 milions més de la disposició addicional tercera que han arribat amb relació al que hi havia el 2006, i, a més a més, els 531 milions –que ningú se'n recorda, però nosaltres sí, i entendre per què– de nou finançament per a Mossos i Justícia que varen arribar. Això puja a uns 4.000 milions, això és aproximadament un 2 per cent del PIB. Vostè no creu que d'això no hauríem de fer propaganda –deixi-m'ho dir així? Més que res per estar orgullosos d'una feina feta; no d'un govern, sinó d'un país, perquè hi va participar tothom: no només el govern de torn, sinó que hi varen participar totes les forces polítiques. No creu que seria important dir que al saldo fiscal el nou model de finançament hi ha aportat 4.000 milions? I vostès no ho han fet. I ara en la intervenció ha dit: «Sí, ha millorat, perquè ha quedat igual com estava.» Escolti'm, sí. Però 4.000 milions no és quedar igual com estàvem: en tot cas, la situació de crisi, la situació de..., ha portat que el 2009 sigui el que sigui i ja veurem què passarà el 2010, senyor conseller –ja veurem què ens passarà el 2010.

I només una qüestió molt concreta. Senyora Senserrich, li haig de contestar, evidentment. Jo no he faltat en cap moment a la persona del conseller. Jo tinc una crítica clara, ferma i dura contra les seves polítiques i sempre des del respecte, i he aclarit, quan semblava que podia haver-hi un dubte quan he dit «el coneixement», que em referia a les polítiques relacionades a coneixement, no al coneixement del conseller, que el té i molt. No comparteixo com l'aplica políticament, però no em posaré amb la seva capacitat, només faltaria.

I una qüestió, «enganyar». Sí, és veritat, vostè diu que «enganyar» és passar del 2,4 al 4,2; «enganyar» també deu ser passar del 2,6 al 3,7. Suposo que són maneres més petites o més grans d'enganyar, però si ens posem aquí no acabarem mai: 2,6, 3,7 final 2011... Doncs no ho sé: si enganyava l'anterior Govern, aquest també enganyava. Costa a vegades perfilar els ingressos i les despeses en la situació de crisi.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller.

El president

Senyor... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del president.)* ...per la seva intervenció. *(Maria Senserrich i Guitart demana per parlar.)* Se sent ahudida, diputada? Té trenta segons.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, president. Del 2,4 al 4,2, vostès havien tancat els números i és el que ens havien dit. Nosaltres vam fer

una previsió molt inferior a la que ens demanaven els socialistes a Madrid: de l'1,3 al 2,66. Simplement aclarir aquestes dades, que una cosa és una previsió i l'altra és un número tancat i auditat, i després en surt un altre.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. És el torn, si els sembla, perquè puguem dir adéu als nostres convidats, molt particularment al conseller Mas-Colell. *(Veus de fons.)*

Podria dir-ho. *(Pausa.)* Vostè vol prendre la paraula, senyor conseller? *(Pausa.)* Senyor conseller, no acostumem a obrir una ronda, però vostè sempre té la possibilitat d'obrir-la i pot tancar aquí el debat si a vostè li sembla interessant. Potser els grups agrairien potser algun aclariment sobre aquesta qüestió? Vol fer-la, senyor conseller? Faci-la, cregui'm. *(Veus de fons.)* Potser era sobre la consideració que havia fet el diputat Boada –potser–, senyor conseller? *(Veus de fons.)* D'acord, doncs, moltes gràcies.

Tanquem aquí aquest punt de l'ordre del dia. Cinc minuts només de descans per passar al punt següent? *(Veus de fons.)* D'acord.

El conseller d'Economia i Coneixement

Ho sento, com que ha sigut un tema de ser precís, etcètera, vull deixar clar que per descomptat les prestacions d'atur que arriben a Catalunya estan comptabilitzades aquí com una recepció de Catalunya, no es deixen de banda enlloc. I, com pot veure en el paper, és cert que l'any 2009 el saldo de la seguretat social és més favorable a Catalunya que altres anys, d'això no hi ha dubte, i és té tot en compte.

El que fa la... Si no li agrada la neutralització, quedí's amb aquestes xifres: això inclou la seguretat social, això inclou els pagaments de l'atur, res es deixa a fora. La neutralització d'alguna manera l'únic que reconeix és que el dèficit, l'endeutament de l'Estat per pagar moltes coses, doncs, això s'haurà de pagar algun dia. Per tant, és un pes sobre les finances de tot Espanya i, en particular, també de Catalunya.

I ja que ja he fet el que no havia de fer, mencionaré la trista història de la CMT. Va costar Déu i ajut portar –no un ministeri, no un ministeri– la Comisión del Mercado de Telecomunicaciones; fixi-s'hi: una agència. I realment el Govern actual no ha demostrat la més mínima sensibilitat, a l'hora de carregar-se la CMT. S'haurien pogut carregar la CMT i anunciar simultàniament el trasllat o creació a Catalunya d'alguna entitat estatal de significació similar, però no; jo crec que no va haver-hi la més mínima sensibilitat per al fet que allò havia sigut un gest que des de Catalunya s'havia apreciat. Una comissió amb seu a Catalunya; doncs, ja estem a zero una altra vegada. I potser sí que aquesta comissió demanaria no sé si un ministeri, però segurament alguna entitat estatal significativa. Jo crec que seria un bon gest; vaja, si és que vostès creuen en això que diuen que creuen.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, per la seva intervenció.

Interrompem aquí per cinc minuts els treballs de la comissió. Gràcies, senyores i senyors diputats.

La sessió se suspèn a les set del vespre i catorze minuts i es reprèn a un quart de vuit i vuit minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, si són vostès tan amables d'incorporar-se als seus escons...

Proposició de llei

de publicació de les balances fiscals
(elaboració del dictamen)
(tram. 202-00058/09)

Abordem el punt... *(Remor de veus.)* Senyores i senyors diputats, abordem el punt 44, que és la Proposició de llei de publicació de les balances fiscals. I recordin que fa un instant hem convingut que per un brevíssim espai de temps el diputat Pere Aragonès, en nom dels tots els diputats, prendrà la paraula per fer-ne una pinzellada general i a partir d'aquí, senyores i senyors diputats, passàrem a les votacions. Diputat Aragonès, té vostè la paraula.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Essencialment el contingut del dictamen que es posa a votació d'aquesta ponència, del text que ha treballat la ponència d'aquesta proposició de llei de publicació de les balances fiscals, essencialment és el contingut originari de la proposta amb alguns retocs d'estil, podríem dir-ho així; uns retocs que fan referència a aspectes tècnics i de denominació per millorar el redactat.

I, en aquest sentit, hi ha una esmena incorporada, que és una transacció entre l'esmena 2 del Grup de Convergència i Unió i la 13 del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per la resta, les esmenes que han estat presentades pel Grup de Convergència i Unió s'han acceptat en la seva integritat i la resta d'esmenes estan, doncs, com a no recomanades per la ponència. Hi han algunes esmenes que podrien formar part d'una transacció en el tràmit que va des d'avui al debat final en ple, però en tot cas, com que no hi ha acord, doncs, bé, veurem si en el debat en ple prèviament s'ha aconseguit arribar a un acord.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat, per la seva intervenció. I passem, si els sembla adequat, a la votació, i ho farem... *(Veus de fons.)* Explicarem com votem, si els sembla.

Joan Boada Masoliver

Jo només una... Ara acaba de dir el senyor Aragonès: «Una és una transacció amb una esmena», i no la veig jo reflectida aquí a l'informe de la ponència, no? Perquè veig, si hi és... «La ponència recomana l'adopció

d'un text transaccional a l'esmena número 2.» L'esmena número 2 és la de Convergència, però en cap moment fa referència a l'esmena número 3 –que jo vegí, és possible que jo no ho hagi vist, poder el lletrat m'ho podrà dir, que... Però, és clar, el senyor Aragonès em diu una cosa i jo no ho veig reflectit en el text, i llavors en teoria hem de votar el que diu el text i no... Tot i que el senyor Aragonès té raó, eh? (*Veus de fons.*) Ah, o sigui... Està aquí? On? És que no la veig. (*Veus de fons.*) On? Dec tenir el text diferent, jo.

Maria Senserrich i Guitart

Aquí, a «recomanacions de la ponència». Llavors aquí hi era com a annex, que era l'afegit que hi havíeu fet vosaltres.

Joan Boada Masoliver

Sí, però no fa referència a cap esmena. O sigui, és una transaccional amb una esmena de Convergència, no pas amb una esmena d'Iniciativa. (*Veus de fons.*) No, bé, és que només hi diu el 2, hi insisteixo; a la pàgina 17 només hi diu el 2. Bé, a la meua pàgina 17, que deu ser la... «La ponència no fa cap recomanació amb relació a les esmenes 1, 3, 4 i 5.» En cap moment es parla de l'esmena nostra que es diu que sí que es transacciona. Ho dic perquè hi ha un desfasament, aquí, senyor Aragonès.

El president

Senyor Boada, permeti-m'ho, que crec que té vostè raó –crec que té raó. Però ara ho aclarirem: la transacció de la qual ens parlava el diputat Aragonès fa referència..., si ho pot aclarir, diputat Aragonès?

Pere Aragonès i Garcia

Perdonin, eh? Era un error meu perquè era només un aspecte, en què es parlava de «liquidades» i «definitives», i al final vam deixar el text original de l'esmena, que era «definitives» i no «liquidades», que era el que deia l'esmena d'Iniciativa que hauria permès la transacció. I, per tant, en tot cas, queda tal com es va esmenar per part del Grup de Convergència i Unió.

El president

I entenc que és tal qual queda reflectida en el text que tenen vostès?

Pere Aragonès i Garcia

Sí.

El president

Li queda clar això, senyor Boada? (*Pausa.*) A vostè també, diputada Senserrich? (*Pausa.*)

Votarem, si els sembla, amb el següent procediment: primer les recomanades, que tenen a veure amb aquesta esmena número 2, la 7 i la 16; després les no

recomanades –farem quatre votacions per grup parlamentari–, i finalment el dictamen. Tres votacions.

Si són tan amables i es posen en disposició de votar, primer votem les recomanades –la 2, la 7 i la 16–, tenint en compte la puntualització que acaba de fer el diputat Aragonès.

Vots a favor?

Nou.

Vots en contra?

Dos.

Abstencions?

Cinc.

Doncs, progressen les recomanades per 9 vots a favor, 2 vots en contra i 5 abstencions.

Ara passem a votar les no recomanades del Grup Parlamentari Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

No progressen, òbviament –no són recomanades–, per 5 vots a favor i 11 en contra.

Procedim a les del Grup Parlamentari Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Dos vots a favor, 10 vots en contra i 4 abstencions.

És el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Vots a favor?

Cinc.

Vots en contra?

Onze.

I crec que cap abstenció.

Per tant, tampoc progressen: 5 vots a favor i 11 vots en contra.

I finalment les esmenes de Ciutadans, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Vots a favor?

Dos.

Vots en contra?

Onze.

I abstencions?

Tres. (*Veus de fons.*) Quatre.

I finalment passem a la votació del dictamen. Enllestides les recomanades i les no recomanades, passem a votar el dictamen.

Vots a favor del dictamen?

Nou vots a favor.

Vots en contra?

Dos vots en contra.

I abstencions?

Cinc.

Feina feta. (*Veus de fons.*) Sí. Algun grup desitja reservar les esmenes per al Ple?

Jaume Collboni Cuadrado

Efectivament, president, volem anunciar la reserva de les nostres esmenes per al Ple.

El president

Així constarà, diputat Collboni. Diputat Chumillas?

Pedro Chumillas Zurilla

El Grup Popular també desitja reservar les seves al Ple, gràcies.

El president

Diputat Boada.

Joan Boada Masoliver

I el Grup d'Iniciativa també desitja reservar les seves esmenes per defensar en el Ple.

El president

Entenc que qui no pot reservar les esmenes per al Ple és... (*Veus de fons.*) D'acord. O sigui, el diputat Cañas podria fer la reserva per escrit, però si no ho fes, doncs..., vint-i-quatre hores. No es preocupin, és ell que li correspon si les vol reservar o no. La resta queden..., tant el senyor Chumillas, com el senyor Boada, com el senyor Collboni han fet ús del seu dret de reserva.

Proposició de llei

de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, i de modificació de l'article 1 del Decret legislatiu 2/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana (nomenament de la ponència) (tram. 202-00025/09)

I ara passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és el punt 45, i consisteix que nomenem la ponència que ha d'elaborar l'informe respecte a l'Estatut de l'empresa pública catalana, el text refós de la Llei 4/85, de 29 de març.

I si volen procedir, en nom de Convergència i Unió, el ponent serà...?

Montserrat Ribera i Puig

Sí, la senyora Annabel Marcos.

El president

La diputada Annabel Marcos. Pel Grup Parlamentari Socialista?

Jaume Collboni Cuadrado

La diputada Montserrat Capdevila.

El president

Montserrat Capdevila. Pel Grup Parlamentari Popular?

Pedro Chumillas Zurilla

Serà el diputat Pere Calbó.

El president

El diputat Pere Calbó. Pel Grup d'Iniciativa Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa?

Joan Boada Masoliver

La diputada Mercè Civit.

El president

La diputada Mercè Civit. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya?

Pere Aragonès i Garcia

La diputada Violant Mascaró.

El president

La diputada Violant Mascaró. I no hi ha ningú més. Doncs, Annabel Marcos, Montserrat Capdevila, Pere Calbó, Mercè Civit i Violant Mascaró seran els membres d'aquesta ponència per elaborar l'informe.

Em sembla que, doncs, acabem avui l'ordre del dia que teníem i crec que acabem per aquest període de sessions els treballs d'aquesta comissió. Aquest president els dedica –i les persones de la Mesa, i el lletrat i el nostre amic Zardoya també– a tots unes bones vacances. Descansin, crec que ho mereixen, ho mereixem tots, i el mes de setembre estarem una altra vegada amb els treballs de la comissió.

Gràcies, senyores i senyors diputats, bona tarda i bones vacances.

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i quatre minuts.

